Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :	Ἐξωτερικοῦ :
Ἐτησία. . . δρ. 7.—	Ἐτησία φρ. χρ. 8.—
Ἑξάμηνος. . » 4.—	Ἑξάμηνος φρ. χρ. 4.50
Τρίμηνος . . » 2.15	Τρίμηνος φρ. χρ. 2.40

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικοῦ λεπτ. 15. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0.15.

ΦΥΛΛΑ ΠΑΛΑΙΑ :

Τῆς Α' Περιόδου, ἕκαστον λεπ. 30 [φρ. 0.30].

Τῆς Β' Περιόδου λεπτ. 20 [φρ. 0.20.]

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου, ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βαρβάκειο.

Περιοδος Β'. — Τόμ. 12ον — Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου 1905 — Ἔτος 27ον — Ἀριθ. 12

Η ΠΟΛΙΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Ἔφεγγεν ἀκόμη ἀρκετὰ ὥστε νὰ διακρίνουν τὸ θήραμα, διότι ὁ ἥλιος δὲν εἶχε δύσῃ ἐντελῶς. Ἔπρεπεν ὅμως νὰ σπεύσουν, διότι ὑπὸ τὸν ἰσημερινὸν πολὺ ὀλίγον διαρκεῖ τὸ λυκόφως.

Ἐπροχώρησαν γρήγορα καὶ μὲ προσοχὴν· ἐντὸς ὀλίγων λεπτῶν ἔφθασαν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἕλους, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀρκετὴν ἔκτασιν. Ἅμα ἔφθασαν ἐκεῖ, εἶδαν τὰ στελέχη τῶν καλαμοξύλων νὰ σαλεύουν εἰς ἀπόστασιν τετρακοσίων βημάτων, πρὸς τὸ ἄκρον τοῦ μεγάλου δάσους, τὸ ὁποῖον ἐκάλυπτε τὰς ὄχθας τῶν δύο ποταμῶν.

— Θαρρῶ πῶς εἶνε τάπιροι, εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς.

— Τί ζῷα εἶνε αὐτά ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Πολὺ χονδρά, ἀλλὰ τὸ κρέας των εἶνε λιγάκι τραχύ.

— Εἶνε ἐπικίνδυνα ;

— Καθόλου.

— Τότε θὰ τὰ σκοτώσωμε εὐκολώτερα.

Μὲ τὰς τελευταίας λάμψεις τοῦ λυκόφωτος ἔσπευσαν νὰ περιέλθουν τὸ ἕλος καὶ ἔφθασαν ἐκεῖ ὅπου ἐσάλευαν τὰ στιλπνὰ στελέχη τῶν καλαμοξύλων.

Ἕνα ζῷον, μεγάλο σὰν δαμαλάκι, ἀλλὰ μὲ σῶμα κακοφτιασμένον, ἐπάνω-κάτω σὰν τὸ σῶμα τοῦ χοίρου, μὲ ρύγχος μακρουλόν, τὸ ὁποῖον ἀπέληγεν εἰς μικρὰν προβοσκίδα, μὲ δέρμα τραχὺ καθὼς τῶν ἱπποποτάμων καὶ σκεπασμένον ἀπὸ τρίχας λεπτὰς καὶ ἀραιὰς εἰς τὴν ράχιν, ἀλλὰ πυκνοτέρας εἰς τὸν τράχηλον καὶ πλησίον τῆς οὐρᾶς, ἐμασσοῦσε θορυβωδέστατα τὰς ρίζας, τὰς ὁποίας ἔφαχνε κ' εὕρισκεν ὑποβρυχίως.

— Δὲν εἶχα κάμῃ λάθος, εἶπεν ὁ Γιαρουρῆς. Εἶνε τάπιρος.

— Θὰ τὸν σκοτώσω ἀμέσως μὲ μιὰ σφαῖρα στὸ κεφάλι, — εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

Εἶχεν ὑψώσῃ πλέον τὸ τουφέκι του, ὅταν ὁ Ἰνδὸς τοῦ τὸ ἐκατέβασε.

— Γιατί ; τί ἔπαθες ; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ νέος.

— Κύτταξε !

— Μά, δὲν βλέπω τίποτε.

— Πίσω ἀπ' τὸν τάπιρον. . .

Ὁ Ἀλόνσος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ἕνα πράγμα μαῦρο, μακρὺ-μακρύ, χονδρὸν ὅσον ὁ μηρὸς τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὁποῖον ἀνέδυσεν ἀπὸ τὸ ἕλος ὀπισθεν τοῦ ταπείρου, καὶ τὸν ἐπλησίαζεν ἀθορύβως.

— Φεῖδι ; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος, τὸν ὁποῖον ἐκυρίευσε φρίκη.

— Ναί.

— Τότε, προτιμῶ νὰ σκοτώσω τὸ φεῖδι.

— Περιττόν.

— Γιατὶ περιττόν ;

— Θὰ τὸ σκοτώσῃ ὁ τάπιρος.

— Ἀστειεύεσαι ; Ποῖον ζῷον εἶνε αὐτὸ ποὺ μπορεῖ ν' ἀνθέξῃ εἰς τὸ σφίξιμον τῆς νεροφείδας ;

— Ὁ Γιαρουρῆς εἶδε τοὺς ταπίρους νὰ σκοτόνουν φεῖδια. Κύτταξε ! . . .

Τὸ φεῖδι, ἕνας τεράστιος ὑδρόβιος βόας, ὁ ὁποῖος βεβαίως εἶχε μῆκος δώδεκα ἕως δεκατριῶν μέτρων, εἶχε τιναχθῇ ταχὺς σὰν ἀστραπὴ καὶ εἶχε σφίξῃ τὸ θῦμά του μὲ τὰς ἰσχυροτάτας σπείρας του.

Εἶνε γνωστὸν ὅτι ὁ βόας *συσφιγκτὴρ*, ποὺ ζῇ εἰς τὰς ἀγόνους καὶ κατακεκαυμένας χώρας τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς, καθὼς καὶ ὁ βόας *ἀνακόνδας*, ποὺ ζῇ εἰς τὰ ἕλη ἢ παρὰ τοὺς ποταμούς, ἔχουν τόσην δύναμιν, ὥστε συντρίβουν καὶ λυώνουν καὶ τὰ βῴδια ἀκόμη, ὅταν τυλιχθοῦν γύρω των. Καὶ ὅμως ὁ τάπιρος, ἂν καὶ ἠσθάν-

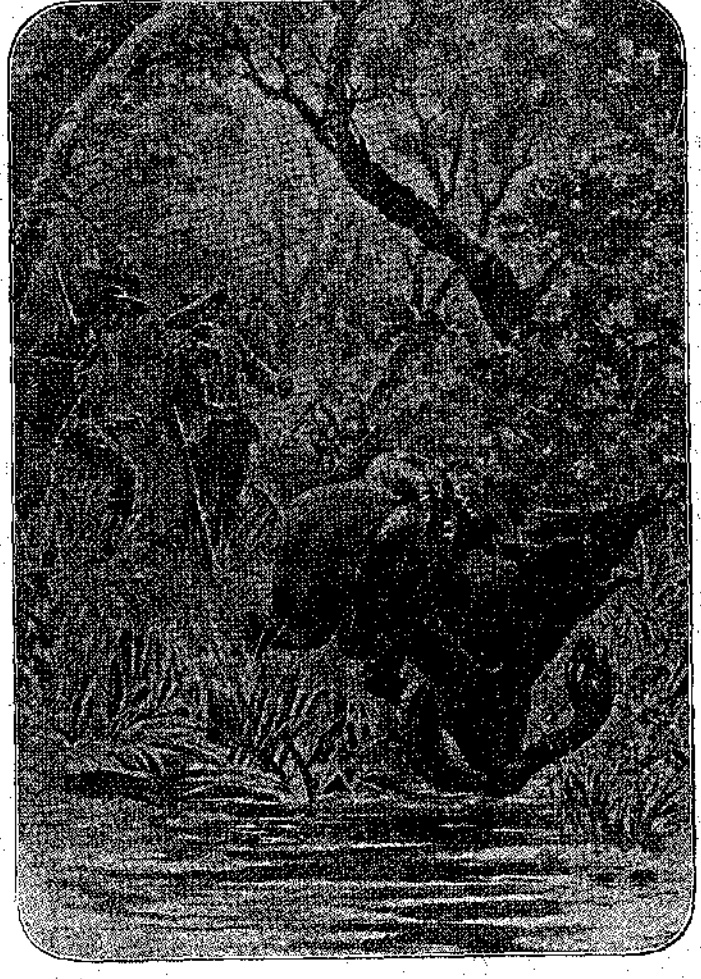

« Εἶχε σφίξῃ τὸ θῦμά του,.. » (Σελ. 89, στήλ. γ'.)

θη ὅτι ἐσφίγγετο δυνατὰ τὸ κορμί του, δὲν ἐφαίνετο διόλου τρομαγμένος.

Ὁ Ἀλόνσος τον ἐκύτταζε' κ' ἔξαφνα τὸν εἶδε νὰ μαζεύεται καὶ νὰ ζαρώνῃ, σὰν νὰ εἶχε διώξῃ ὅλον τὸν ἀέρα ἀπὸ τοὺς πνεύμονάς του, καὶ κατόπιν νὰ φουσκώσῃ εἰς τὴν στιγμὴν καὶ νὰ γίνῃ μίαν καὶ μισὴν φορὰν χονδρότερος παρὰ πρίν. Ὁ βόας εἶχε σφίξῃ ἐν τῷ μεταξὺ πολὺ δυνατὰ τὰς σπείρας του, καὶ δὲν ἐπρόφθασε νὰ ξετυλιχθῇ. Ἠκούσθη ἕνα τρίξιμο καὶ σπάσιμο, σὰν νὰ εἶχε ξεκολλήσῃ αἰφνιδίως ἡ σπονδυλικὴ στήλη, καὶ κατόπιν ὁ γιγάντιος ὄφις ἐξέμπλεξε τὴν οὐράν του καὶ ἐσωριάσθη κατὰ γῆς σὰν δέμα ἀπὸ βρεγμένα ἀσπρόρρουχα.

— Εἴδατε τὸν πονηρόν! — ἀνέκραξε μία φωνὴ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἀλόνσον.

Ἦτο ὁ ἰατρός, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἔλθῃ κατόπιν των διὰ νὰ ἰδῇ μὲ τί εἶδος θηράματος εἶχαν νὰ κάμουν.

— Τώρα ὅμως τοῦ φυτεύω κ' ἐγὼ μιὰ σφαῖρα! εἶπεν ὁ Ἀλόνσος.

— Περιττόν, νεανίσκε μου, δὲν ἀξίζει τὸν κόπον. Αὐτὸς ὁ καϊμένος ὁ τάπιρος εἶνε ἐντελῶς ἀκίνδυνος καὶ τὸ κρέας του εἶνε τόσον σκληρὸν καὶ ἄνοστον, ὥστε καὶ οἱ Ἰνδοὶ ἀκόμη τὸ περιφρονοῦν. Ἄφισέ τον νὰ φύγῃ, τοῦ ἀξίζει τώρα ἡ ζωή, ὕστερα ἀπὸ τὸ κατόρθωμά του.

— Ἐγὼ ὅμως ἔχω ἀκούσῃ ὅτι οἱ Ἰνδοὶ τοὺς κυνηγοῦν δραστηριώτατα...

— Μάλιστα, ἀλλὰ διὰ τὸ δέρμα των μόνον, μὲ τὸ ὁποῖον κατασκευάζουν ἀσπίδας καὶ πρώτης τάξεως σανδάλια.

— Μά, τί εἴδους ζῷα εἶνε αὐτοὶ οἱ τάπιροι; Πῶς ζοῦν; εἶνε σαρκοφάγα;

— Ζοῦν σὰν ἐρημῖται, ἕνας-ἕνας, εἶνε μελαγχολικοὶ μᾶλλον, καὶ δὲν τρώγουν κρέας· ἑπομένως εἶνε ἀβλαβεῖς. Μένουν κρυμμένοι εἰς τὸ βάθος τῶν πυκνοτέρων δασῶν, καὶ μόνον κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἀπομακρύνονται ἀπὸ ἐκεῖ κ' ἔρχονται εἰς τὰ ἕλη. Ἐνίοτε, ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε βροχερός, βγαίνουν καὶ τὴν ἡμέραν, ἀλλὰ σπανίως. Εἶνε σὰν ἀμφίβια, διότι ἀγαποῦν μέχρι τρέλλας τὸ νερό, καὶ χώνονται εἰς αὐτὸ διὰ νὰ εὑρίσκουν τὴν τροφήν των, ἡ ὁποία συνίσταται ἀπὸ ρίζας ὑδροβίων φυτῶν· τὰς ἀνασκάπτουν μὲ τὴν προβοσκίδα των, ἡ ὁποία, ὡς βλέπεις, εἶνε πολὺ εὐκίνητος.

— Καὶ εἶνε ἀλήθεια, γιατρέ, ὅτι οἱ τάπιροι κατασκευάζουν δρόμους ἀληθινοὺς μέσα στὰ δάση;

— Μάλιστα, Ἀλόνσε. Ἐπειδὴ κάμνουν πάντοτε τὸν ἴδιον δρόμον ἀπὸ τὸ ἄντρον των ἕως τὸ πλησιέστερον ἕλος, χωρὶς νὰ παραστρατήσουν ποτὲ οὔτε κατὰ μίαν γραμμήν, χαράσσουν ἔτσι μέσα στὰ δάση ἀληθινὰ δρομάκια, τὰ ὁποῖα εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνα δι' αὐτούς, διότι οἱ κυνηγοὶ ἀπὸ αὐτὰ ὁδηγοῦνται καὶ τους εὑρίσκουν στὲς φωλιές των.

— Ἔχουν, βλέπω, τὰς συνηθείας τῶν χοίρων... Νά τος, αὐτὸς ὁ τάπιρος! Κυλιέται μέσα στὸν βοῦρκο, σὰν ἀληθινὸ γουροῦνι!

— Ἀπατᾶσαι, εἶνε ἀπ' ἐναντίας πολὺ καθαρός. Ἀμα λασπωθῇ καλὰ-καλά, θὰ τον ἰδῇς που θὰ πλυθῇ καὶ θὰ καθαρισθῇ κατόπιν.

— Μά, δὲν μου λέτε, γιατρέ μου, πῶς τα ἐκατάφερε κ' ἐσκότωσε τὸ φεῖδι;

— Τὸν βόαν;... Ἀ! μ' ἕνα τρόπον, ποῦ μόνον οἱ τάπιροι εἰμποροῦν κ' ἐφαρμόζουν, διότι αὐτοὶ οἱ ἀνακόνδαι — ἔτσι λέγονται αὐτοὶ οἱ ἐπικίνδυνοι ὄφεις τοῦ νεροῦ — ἔχουν τόσην δύναμιν ὥστε κάμνουν λυῶμα καὶ τοὺς ἰαγουάρους ἀκόμη. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ τάπιροι ἔχουν τεραστίως μεγάλους πνεύμονας, μόλις αἰσθανθοῦν ὅτι σφίγγονται, ἐξάγουν ὅλον τὸν ἀέρα καὶ γίνονται τόσοι-δά... τὰ φεῖδια εὑρίσκουν τὴν εὐκαιρίαν νὰ σφιχθοῦν γύρω των δυνατώτερα, ἀλλὰ τότε οἱ τάπιροι ξαναγεμίζουν ἀστραπηδὸν τοὺς πνεύμονάς των, καὶ φουσκόνουν εἰς τρόπον ὥστε σπάζουν τοὺς σπονδύλους τῶν ἐχθρῶν των.

— Πολὺ περίεργον σύστημα!

— Ἀλλὰ καὶ πολὺ χρήσιμον, ὅπως εἶδες Ἀλόνσε, καὶ ἄν...

Μία ὀξεῖα κραυγὴ ἀντήχησεν εἰς τὸ μέσον τοῦ σκοτεινοῦ δάσους, καὶ του ἔκοψεν εἰς τὸ μέσον τὴν φράσιν. Ἦτο καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν ἐκείνη ἡ αἰνιγματώδης κραυγή, ἡ ἀλλόκοτος, τὴν ὁποίαν εἶχαν ἤδη ἀκούσῃ πολλάκις καὶ ἡ ὁποία ὡμοίαζε μὲ τὴν φωνὴν τοῦ ραμφιστοῦ, ἀλλὰ ἦτο ἰσχυροτέρα.

Ὁ Γιαουρῆς ἀνεπήδησε καὶ ὥρμησεν ἐμπρός, μὲ ἕνα ὑπόκωφον ὠρυγμόν.

— Πάλιν αὐτό! εἶπεν ὁ ἰατρὸς συνοφρυωμένος.

— Εἶνε σύνθημα λοιπὸν αὐτό; ἠρώτησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Ναί, σύνθημα...

— Κάποιος λοιπὸν μᾶς ἀκολουθεῖ ἢ προπορεύεται.

— Αὐτὸ φοβοῦμαι, Ἀλόνσε.

— Μά, δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τον ἀνακαλύψωμεν;

— Ποιὸς νὰ τον εὕρῃ, παιδί μου, μέσα σ' αὐτὰ τὰ σκοτεινὰ δάση;

— Αὔριον ὅμως θὰ φέγγῃ, καὶ πρέπει νὰ τον εὕρωμεν αὐτὸν ἢ αὐτοὺς που κάμνουν αὐτὰ τὰ συνθήματα...

— Ἂν δὲν φύγουν ἀπόψε.

— Θὰ ἐπιτηρήσωμεν τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ.

Ὁ Γιαουρῆς εἶχεν ἐπιστρέψῃ πλησίον των· ἦτο ἀνήσυχος καὶ κατείχετο ὑπὸ ζωηρᾶς συγκινήσεως.

— Εἶδες τίποτε ἐσύ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Βελάσκος.

— Ὄχι.

— Μά, τί ὑποθέτεις πῶς εἶνε;

— Δὲν εἰμπορεῖ ὅλα νὰ τα ξέρῃ ὁ Ἰνδός...

— Πᾶμε πίσω στὸν σταθμόν μας, — εἶπεν ὁ Ἀλόνσος. Δὲν εἶνε φρόνιμον ν' ἀφίνωμεν μόνον τὸν ἐξάδελφόν μας.

— Ἔχεις δίκαιον, Ἀλόνσε.

Ἐξεκίνησαν βαδίζοντες παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ἕλους, κρατοῦντες εἰς τὸ χέρι τὰ ὅπλα των κ' ἕτοιμοι ν' ἀποκρούσουν οἱανδήποτε ἐπίθεσιν.

Εἶχαν ἤδη διανύσῃ διακόσια βήματα, ὅταν ὁ Γιαουρῆς αἰφνιδίως ἐσταμάτησεν. Ἕνα πουλὶ εἶχε πετάξῃ μὲ πολλὴν ἀντάραν, ἴσως μεγάλος παπαγάλος ἢ ἀρά, κ' ἐφώναξε σὰν τρομαγμένον.

Εἶχε σηκωθῇ πρὸς τὰ δεξιὰ των εἰς ἀπόστασιν τριάντα ἕως σαράντα βημάτων.

Ἔξαφνα ἠκούσθη ἕνα σφύριγμα ἐλαφρότατον καὶ ἕνα καλαμάκι, στολισμένον εἰς τὴν ἄκραν του μ' ἕνα μικρὸ σφαίρωμα ἀπὸ ἐντεριώνην καλαμοξύλου, ἦλθε κ' ἐκαρφώθη εἰς τὸν κορμὸν ἑνὸς φοίνικος, εἰς ἀπόστασιν δύο μόνον δακτύλων ἀπὸ τὴν κεφαλὴν τοῦ Γιαουρῆ.

— Ἕνα βέλος! ἀνεβόησεν ὁ ἰατρός. Κτύπα τους, Ἀλόνσε.

Ἐπυροβόλησαν καὶ οἱ δύο εἰς τὰ τυφλά, πρὸς τὸ μέρος, ἀπὸ τὸ ὁποῖον εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁ προάγγελος τοῦ θανάτου. Μόλις ἔπαυσεν ἡ ἀντήχησις τῶν δύο πυροβολισμῶν, ἤκουσαν ποῦ ἔσπαζαν κάτι κλαδιά, καὶ ἔπειτα τίποτε ἄλλο.

Ὁ Ἰνδὸς εἶχεν ὁρμήσῃ εἰς τὸ μέσον τοῦ δάσους, κραδαίνων τὸν κολαμοσωλῆνά του, ἀλλὰ εὑρέθη αἴφνης ἐμπρὸς εἰς τεῖχος ἀπὸ φυτὰ καὶ χαμόκλαδα τόσον πυκνὰ καὶ τόσον γεμάτα μ' ἀγκάθια, ὥστε ἠναγκάσθη νὰ σταθῇ καὶ νὰ στρέψῃ ὀπίσω.

Ἀπέσπασε τὸ βέλος, τὸ ὁποῖον ἦτο ἕνα καλαμάκι ἐλαφρὸν καὶ εἶχεν ὡς αἰχμὴν ἕνα μυτερὸν ἀγκάθι, καὶ το ἔφερεν εἰς τὰ χείλη.

— Εἶνε βαμμένο μὲ *κουράρε*, — εἶπε, καὶ ἔπτυσε κάτω.

— Μά, ἐσὺ θὰ φαρμακωθῇς! — ἀνεβόησεν ὁ Ἀλόνσος.

— Μὴ φοβᾶσαι, εἶπεν ὁ ἰατρός. Τὸ *κουράρε* εἶνε θανατηφόρον μόνον ὅταν εἰσέλθῃ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου· ἀλλὰ ἠμπορεῖς νὰ δοκιμάσῃς τὴν γεῦσίν του χωρὶς κανένα φόβον.

— Καὶ ἦτο γιὰ μᾶς αὐτὸ τὸ βέλος;

— Διὰ τὸν Γιαουρῆν, εἶπεν ὁ ἰατρός. Οἱ Ἰνδοὶ ποτὲ δὲν λαθεύουν εἰς τὸ σημάδι· ἂν το εἶχαν προωρισμένον δι' ἡμᾶς, τώρα θὰ ἤμεθα σκοτωμένοι. Εὐτυχῶς ὁ Ἰνδός μας ἤκουσεν ἐγκαίρως τὸ σφύριγμα τοῦ βέλους, καὶ το ἀπέφυγε.

— Ἔχει λοιπὸν κάποιος συμφέρον νὰ ἐξοντώσῃ τὸν Γιαουρῆν;

— Αὐτὸ σκέπτομαι κ' ἐγώ.

— Ἀλλά, διὰ ποῖον λόγον; Διατί αὐτὸν καὶ ὄχι ἡμᾶς;

— Διὰ νὰ χάσωμεν τὸν ὁδηγόν, ὁ ὁποῖος μᾶς πηγαίνει εἰς τὴν πόλιν τοῦ χρυσοῦ αὐτὸ ὑποπτεύομαι. Ἂς ἐπιστρέψωμεν γρήγορα τώρα, πρίν μας ἔλθῃ καὶ κανὲν ἄλλο βέλος.

Ὑπεχώρησαν μὲ γοργὸν βῆμα πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὅπου εὗρῆκαν τὸν Δὸν Ραφαὴλ ἀρκετὰ ἀνήσυχον κ' ἕτοιμον νὰ ἔλθῃ νὰ τοὺς συναντήσῃ. Πληροφορηθεὶς τὰ διατρέχοντα, ἐπεδοκίμασε τὴν πρότασιν τοῦ ἰατροῦ νὰ ἐπιτηροῦν ἀγρύπνως τὸν ποταμὸν τὴν νύκτα, καὶ τὸ πρωὶ νὰ ἐρευνήσουν εἰς τὸ δάσος μήπως εὕρουν ἐκείνους τοὺς μυστηριώδεις ἐχθρούς.

Ἐδείπνησαν βιαστικὰ καὶ γρήγορα, καὶ ἔπειτα ἔλαβαν τὰ μέτρα των διὰ νὰ μὴν ἀφίσουν τοὺς ἐχθρούς των νὰ ἀποπλεύσουν, καὶ νὰ προπορευθοῦν ἀναπλέοντες τὸν μεγάλον ποταμόν. Ἀπεφάσισαν ν' ἀγρυπνήσουν ὅλην τὴν νύκτα.

Ἐμοιράσθησαν εἰς διάφορα μέρη, καὶ κανεὶς των δὲν ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ. Ἡ αὐγή τους ἐπρόφθασεν ἀγρύπνους, ἀλλὰ τίποτε δὲν εἶδαν νὰ φανῇ οὔτε ἐπάνω εἰς τὴν ἀργυρᾶν ταινίαν τοῦ ποταμοῦ, οὔτε εἰς τας ὄχθας του, οὔτε ὑπὸ τὰ γιγάντια δένδρα...

(Ἕπεται συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

[Κατὰ τὸ Ἰταλικὸν τοῦ Ἄλμ. Σαλγάρη]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΔΙΠΛΗ ΑΠΟΚΡΗΑ

Ἀγαπητοί μου,

Στὴν πόλιν μας, ὅπως εἰς ὅλας τὰς ἑλληνικὰς πόλεις, ἡ τρέλλα αὐτὰς τὰς ἡμέρας εἶνε διπλῆ. Ἀποκρηὰ καὶ ἐκλογαί! Ἂν τὸ ἕνα μόνον εἶνε ἀρκετὸν διὰ νἀναστατώσῃ καὶ νὰ τρελλάνῃ μίαν πόλιν, εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ φανταστῇ τί γίνεται καὶ μὲ τὰ δύο! Ἀλλὰ τὸ ἀστειότερον εἶνε αἱ *παρεξηγήσεις*. Ἐκεῖ ποῦ εἶσθε ἥσυχοι, ἀκούετε ἔξαφνα μουσικές, ὀχλοβοήν, χειροκροτήματα, ρουκέτες, συριγμοὺς, πανδαιμόνιον... Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος; ἐκλογικὸς ἢ ἀποκρηάτικος; Περνᾷ τάχα ἡ καμήλα, ἢ οἱ φίλοι τοῦ Α ὑποψηφίου; Χορεύει τὸ γαϊτανάκι, ἢ μαίνεται ἡ διαδήλωσις τοῦ κυρίου Β; Εἶνε ὁ ποιητὴς τοῦ κάρρου, ἢ ὁ μέλλων βουλευτὴς κύριος Γ;

Καὶ βγαίνετε εἰς τὸ μπαλκόνι ἢ εἰς τὸ παράθυρον, διὰ νὰ βεβαιωθῆτε. Ἀλλ' ἀπὸ μακρυά, ἡ ἐξέλεγξις δὲν εἶνε εὔκολος. Σχηματίζετε τὴν ἰδέαν ὅτι πρόκειται περὶ διαδηλώσεως, κ' ἐκεῖ ποῦ περιμένετε κανένα *κομματάρχην*, βλέπετε ἔξαφνα νὰ προβάλλῃ ἀπὸ τὴν μαύρην μάζαν τοῦ πλήθους τὸ φανταστικῶς στολισμένον κάρρον τοῦ ἀποκρηάτικου ποιητοῦ. Ἢ ἐνῷ νομίζετε ὅτι πρόκειται περὶ ἀληθινῆς μασκαράτας, βλέπετε ἔξαφνα νὰ περνοῦν ἁμάξια, μὲ σημαίας, μὲ *λαλούμενα*, μὲ εἰκόνας, μὲ ἄνθη, καὶ μὲ φρενήρεις ἀνθρώπους, ἀλλὰ χωρὶς μάσκες...

Συχνὰ πάλιν αἱ διάφοροι συνοδεῖαι ἀνακατεύονται. Ἔξαφνα τὴν σοβαρὰν διαδήλωσιν διασχίζει ἡ τερατώδης καμήλα. Τὸ ἀκροατήριον τοῦ ποιητοῦ τὸν ἀφίνει στὴ μέση, διὰ νὰ περικυκλώσῃ κάποιον ρήτορα ἐκλογικόν. Βραδυνοὶ μασκαράδες ἀνέρχονται εἰς ἐκλογικὸν σαλόνι, φωταγωγημένον καὶ μυρτοστόλιστον, νομίζοντες ὅτι εἶνε σαλόνι δημοσίου χοροῦ. Καὶ ἐκεῖ ποῦ χορεύει τὸ γαϊτανάκι ἢ παίζουν τὰ «ρόπαλα», ἔξαφνα ἐφορμοῦν ἄνθρωποι κραδαίνοντες μπαστούνια καὶ φωνάζοντες: κορδόνι! κορδόνι!

Διπλῆ λοιπὸν φέτος ἡ ἀποκρηά μας. Καὶ διατί ὄχι; Μήπως καὶ αἱ ἐκλογαί, ὅπως γίνονται εἰς τὸν τόπον μας, δὲν εἶνε μία ἑορτὴ βακχική, καὶ μήπως πολλάκις δὲν ὠνομάσθησαν «τὰ κρόνια τῆς πολιτικῆς;» Κυττάζετε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἐξάλλους κ' ἐνθουσιώδεις ἀνθρώπους, τοὺς μεθυσμένους ἀπὸ τὴν ρετσίναν τοῦ κόμματος, τοὺς ξεφωνίζοντας καὶ ἀλαλάζοντας, τοὺς στολισμένους μὲ σύμβολα καὶ μὲ εἰκόνας, τοὺς χορεύοντας ἢ παρερχομένους ὑπὸ τὸν ἦχον ζουρνάδων καὶ νταουλιῶν. Θὰ ὁμολογήσετε ὅτι δὲν τους λείπει παρὰ μόνον ἡ μάσκα. Ἀλλὰ καὶ ἡ μάσκα πολλάκις δὲν λείπει, ἀδιάφορον ἂν δὲν φαίνεται... Οἱ περισσότεροι φοροῦν τὸ προσωπεῖον τοῦ πατριώτου, τοῦ ἐνθουσιαζομένου ἀπὸ μίαν ἰδέαν, ἐνῷ μόνον ἡ ἰδέα τοῦ συμφέροντος τοὺς ἐνθουσιάζει καὶ τοὺς κινεῖ. Ἂν ἐρωτᾶτε δὲ καὶ διὰ τοὺς ὑποψηφίους, αὐτοὶ δὰ εἶνε ποῦ εἶνε σωστοὶ προσωπιδοφόροι. Προσποιοῦνται τοὺς φίλους τοῦ λαοῦ, κολακεύουν, ὑπόσχονται, μοιράζουν χειραψίας καὶ μειδιάματα, λέγουν λόγια μεγάλα. Καὶ τί κρύπτεται εἰς τὸ βάθος ὅλων αὐτῶν; Ἕνας ἀδιάφορος, ἕνας φιλόδοξος, ἕνας ἐγωιστής, ὁ ὁποῖος πασχίζει νὰ γίνῃ βουλευτὴς διὰ νὰ κυττάξῃ τὰ συμφέροντά του καὶ νὰ κάμῃ τοὺς σκοποὺς του. Ὀλίγοι, πολὺ ὀλίγοι εἶνε μεταξὺ τῶν ὑποψηφίων οἱ εἰλικρινεῖς, οἱ ἄγνοί, οἱ ἀγαπῶντες ἀληθινὰ τὴν πατρίδα των καὶ πολιτευόμενοι μὲ τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν νὰ ἐργασθοῦν διὰ τὸ καλόν της. Οἱ ἄλλοι, οἱ περισσότεροι, φοροῦν προσωπεῖα.

Καὶ ὅπως ὅταν ἔρχεται ἡ Καθαρὰ Δευτέρα καὶ καθένας βγάζει τὸ προσωπεῖόν του, ἔτσι καὶ αὐτοί, ὅταν τελειώσουν αἱ ἐκλογαί, βγάζουν τὸ ἰδικόν των καὶ φανερώνονται ποιοί εἶνε ἀληθινὰ καὶ τί σκοπὸν εἶχαν τὰ μεγάλα των λόγια. Ἀλλ' εἶνε ἀργά, — διότι ἔγιναν πλέον βουλευταί. Καὶ νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ ξαναγίνουν. Διότι θὰ ἔλθουν πάλιν ἐκλογαί, καὶ θὰ ξαναφορέσουν νέας καὶ τελειοτέρας προσωπίδας, καὶ ὁ λαός, ὁ ὁποῖος εἶνε ἕνα μέγαλο παιδί, θὰ τους πιστεύσῃ καὶ θὰ τους ψηφίσῃ.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλοι ἀνακατεύονται εἰς τὴν πολιτικήν, — δυστυχῶς, — καὶ τὰ παιδιὰ ἀκόμη. Διὰ τοῦτο εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν σᾶς λέγω πράγματα, τὰ ὁποῖα δὲν σᾶς ἐνδιαφέρουν. Ἔπειτα, οἱ μεγαλήτεροι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μου μετ' ὀλίγα ἔτη ἀκόμη θὰ ἔχουν δικαίωμα ψήφου. Ἀλλ' αὐτοὶ θὰ εἶνε ἀνεπτυγμένοι ἐκλογεῖς. Καὶ θὰ προσέχουν καλά, θὰ βλέπουν καὶ θὰ κρίνουν, ποῖος ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους φορεῖ προσωπίδα διὰ... νὰ τον ξεμασκαρεύουν. Καὶ ὅταν ἀργότερα θὰποκτήσουν καὶ τὸ δικαίωμα νὰ γίνονται ὑποψήφιοι καὶ αὐτοί, δηλαδὴ νὰ εἶνε *ἐκλέξιμοι*, πολλοὶ βέβαια θὰ πολιτευθοῦν. Ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι κανεὶς δὲν θὰ καταδεχθῇ νὰ φορέσῃ προσωπίδα. Ἡ ἐποχή των θὰ εἶνε ἐποχὴ ἀγνότητος, εἰλικρινείας, φιλοπατρίας ἀληθινῆς. Καὶ ἂν τότε συμπέσῃ καὶ πάλιν νὰ ἔχωμεν ἐκλογὰς τὴν Ἀποκρηάν, δὲν θὰ λέγωμεν ὅτι ἡ Ἀποκρηὰ εἶνε διπλῆ. Αἱ ἐκλογαὶ τοὐλάχιστον θὰ γίνωνται χωρὶς προσωπεῖα.

Ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ μακαρία αὐτὴ ἐποχή, ἂς διασκεδάζωμεν λοιπὸν μὲ τὰ διπλᾶ μας καρναβάλια. Τὸ θέαμα τῆς πόλεως εἶνε ἀρκετὰ διασκεδαστικόν, καὶ πιστεύω ὅτι οἱ νεαροί μου φίλοι δὲν θὰ ἔχουν κανὲν παράπονον ἀπὸ τὴν σύμπτωσιν, ἡ ὁποία ἐπηύξησε φέτος τὴν ζωηρότητα καὶ τὴν τρέλλαν.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΟΥΒΑΓΙΑ

Σὰν ἀρχίζει καὶ νυκτόνει
Καὶ τ' ἀηδόνι κελαδεῖ,
Βγαίν' ἡ κουκουβάγια μόνη
Σὲ κυπαρισσιοῦ κλαδί.

Δὲν κοιμᾶτ' ἡ κουκουβάγια
Μὲ τὰ μάτια τὰ στιλπνά,
Λὲς τῆς ἔχουν κάνει μάγια
Ὅλη νύχτα νάγρυπνᾷ.

Ὅμως βλέπει στὸ σκοτάδι
Ὅπως βλέπουμε στὸ φῶς,
Καὶ τὴν ἔχει γιὰ σημάδι
Γιὰ παράδειγμα ὁ σοφός.

Κι' ὁ σοφὸς καθὼς ἐκείνη
Ὅλη νύκτα μελετᾷ,
Καὶ στὰ σκότη διακρίνει
Τὴν Ἀλήθεια που ζητᾷ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΕΥΤΥΧΗΣ ΕΜΠΝΕΥΣΙΣ

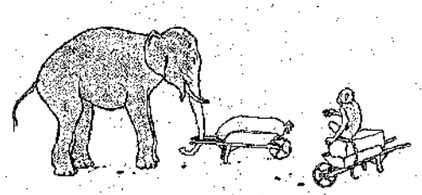

Ὁ Ἐλέφας:—Καὶ πῶς μπορῶ ἐγὼ νὰ σύρω δύο ἀμάξια, ἀφοῦ ἔχω ἕνα μόνον χέρι;

Ὁ Πίθηκος:—Ἄκουσε, φίλε μου Ἐμένα μοῦ περισσεύει ἕνα ζευγάρι χέρια, ἐσένα σοῦ περισσεύει ἕνα ζευγάρι πόδια. Συνεταιριζόμεθα;

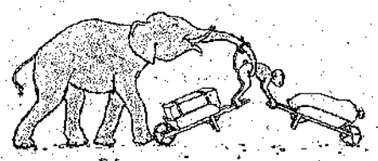

Ὁ Ἐλέφας: — Ὡραία ἰδέα!

Ὁ Πίθηκος: — Βλέπεις τώρα; Ἔτσι κάμνομεν δύο ἀνθρώπους... Ἐμπρός!

Τ' ΑΓΥΡΙΣΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ

ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Ἦτο πολὺ ἀργά, ὅταν ἐπῆγαν νὰ κοιμηθοῦν, καί, τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωί, ὁ κ. Μάρσαλ ἐπέμεινε κατ μ-ίνη ἡ σύζυγός του εἰς τὴν κλίνην της.

Τὰ κορίτσια ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν τραπεζαρίαν, ὅπου εἶχαν πάρῃ τὸ πρωϊνὸν των γάλα, ὅταν κατέβη ὁ πατέρας.

— Δωροθέα! ἦτον ὁ πρῶτος λόγος του,—πῶς τολμᾷς καὶ φέρεσαι ἔτσι στὴν μητέρα σου; πῶς τολμᾷς καὶ ἀνακατεύεσαι εἰς τὸ καθετί, καὶ τὴν δολιεύεσαι;

— Αὐτὴ εἶνε δολία, ἂν σας εἶπε τέτοιο πρᾶγμα, ἐφώναξεν ἡ Μαριωρή.

— Δὲν ὡμιλοῦσα σὲ σένα, Μαριωρή, ἂν καὶ εἶσαι καὶ σὺ πολὺ κακὸ κορίτσι. Ἡ Δωροθέα πρέπει νὰ ἐπιπληχθῇ, διότι εἶνε ἡ μεγαλητέρα καί, ἀφοῦ αὐτὴ ἀπατᾷ καὶ δολιεύεται τὴν μητέρα της, τί εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ περιμένῃ ἀπὸ τὲς μικρότερες; Αὐτὸ εἶνε πολὺ δυσάρεστον καὶ λυπηρὸν πρᾶγμα. Τί ἀπαντᾷς 'ς αὐτό;

— Τίποτε, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα μὲ περιφρονητικὸν τόνον. Σᾶς εἶπεν ὅ,τι ἤθελε αὐτή, καὶ φυσικὰ προτιμᾶτε νὰ πιστεύετε μᾶλλον αὐτὴν καὶ ὄχι ἐμένα, ποὺ μὲ γνωρίζετε τόσα χρόνια πρὶν ἀπ' αὐτήν.

— Ἐννοεῖται! τὴν μητέρα σας πιστεύω! Πῶς νὰ πιστεύσω ἕνα κορίτσι ποὺ φέρεται μὲ τόσην δολιότητα;...

— Περιττὸν τότε νὰ ὁμιλήσω, ἀπήντησεν ἡ Δωροθέα. Ἐγὼ ἔκαμα ὅτι ἠμποροῦσα γιὰ νὰ περνοῦμε μὲ ἀγάπην· ἀλλὰ εἶνε χαμένος ὁ κόπος μὲ χαρακτῆρα τόσον ἀσθενῆ σὰν τὸν ἰδικόν τής, καὶ τί θὰ συμβῇ πιὰ ἄμα ἔλθῃ καὶ πεθερὰ κοντὰ στὴν μητρυιά, στὸ σπίτι, κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω. Ἤθελα μοναχὰ νὰ μποροῦσα νὰ φύγω ἀπὸ 'δῶ μέσα...

— Θὰ γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, εἶπεν ὁ κ. Μάρσαλ, ὁ ὁποῖος εἶχε θυμώσῃ στὰ καλὰ πλέον. Θὰ το σκεφθῶ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Καὶ τώρα, νὰ πᾶτε ὅλες στὸ δωμάτιον τῆς μελέτης, καὶ νὰ μὴ φανῇ καμμία 'μπροστά μου, πρὶν ζητήσετε ταπεινότατα συγγνώμην ἀπὸ τὴν μητέρα σας.

Ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐπέρασε παραπολὺ στενόχωρα δι' ὅλους, καὶ ἡ Δωροθέα ἦτο κατακλυπημένη, διότι, ἂν καὶ ἦτο θυμωμένη μὲ τοὺς γονεῖς της, ἐγνώριζε πολὺ καλὰ ὅτι κατὰ μέγα μέρος ἔπταιε καὶ αὐτὴ διὰ τὰ γενόμενα. Ἡ Μαριωρὴ ἔβλεπε διαφορετικὰ τὰ πράγματα, καὶ ἡ Μαριάννα ἐκάθητο κ' ἔχυνε ποτάμι τὰ δάκρυα. Ἡ Ἐβελίνα ἐπήγαινε νὰ σκάσῃ, διότι δὲν της ἄρεσε καθόλου νὰ κάθεται σὰν τιμωρημένη μακρυὰ ἀπὸ τὸ σαλόνι καὶ τὴν τραπεζαρίαν, αἱ δὲ μικρότεραι ἦσαν πολὺ φοβισμέναι καὶ λυπημέναι, σὰν νὰ ἦσαν καὶ αὐταὶ πραγματικῶς ἄξιαι νὰ τιμωρηθοῦν.

Ἡ κυρία Μάρσαλ ἐσηκώθη μετὰ τὸ τσάι, ὅταν εἶδεν ὅτι εἶχεν ἀναπαυθῇ ἀρκετὰ καὶ ὅτι εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα μὲ τὴν φαιδράν των ὄψιν. Ἐσκέφθη ὅτι καὶ αὐτὴ εἶχε φερθῇ μὲ πολλὴν αὐστηρότητα καὶ τραχύτητα, ὅτι ἔπρεπε ν' ἀκούσῃ μὲ περισσοτέραν ψυχραιμίαν τὰ κορίτσια, καὶ ὄχι ἀμέσως νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἱστορίας των. Ἔλεγεν ὅτι καλλίτερα θὰ ἦτο νὰ μὴν το ἔλεγε τοῦ ἀνδρός της, ἀλλὰ παρηγορήθη μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ αὐτὸς θὰ τα ἐλησμονοῦσεν ὅλα ἢ θὰ τα ἔπαιρνε στὸ ἀστεῖον.

Ἔξαφνα τὸν ἤκουσεν ἐπανερχόμενον. Καὶ ἔσπευσε νὰ τὸν ὑποδεχθῇ. Ἐφαίνετο πολὺ σοβαρός, καὶ ἀφοῦ τὴν ἠρώτησε διὰ τὴν ὑγείαν της, εἶπεν ὅτι ἐπήγαινεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης νὰ εἰπῇ εἰς τὰ κορίτσια τὴν ἀπόφασίν του.

— Τὴν ἀπόφασίν σου; ἐφώναξεν ἐκπληκτος ἡ κυρία Μάρσαλ. Τί θέλεις νὰ εἰπῇς, Φράγκ; Ἐλπίζω πῶς δὲν τα ἐμάλωσες πολὺ τὰ κορίτσια, διότι ἀρχίζω νὰ βλέπω ὅτι πολὺ ἐβιάσθηκα νὰ σοῦ το εἰπῶ...

— Αὐτὸ μὲ πείθει ὅτι ἔκαμα ἐκεῖνο ποὺ πρέπει, ἀπήντησεν ὁ σύζυγός της.

Καὶ δὲν ἐπρόσθεσε τίποτε ἄλλο, ἕως ὅτου εἰσῆλθον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς μελέτης. Τὰ κορίτσια ἐσήκωσαν τὰ μάτια των ἀπὸ τὰς διαφόρους ἀσχολίας των, κ' ἐκύτταξαν μὲ κακιωμένον ὕφος τοὺς γονεῖς των, ἀλλὰ δὲν εἶπαν λέξιν.

— Κορίτσια, ἤρχισεν ὁ κ. Μάρσαλ, ἔπειτα ἀπὸ ὅσα συνέβησαν χθὲς καὶ σήμερον τὸ πρωί, δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ χάνω τὸν καιρόν μου μὲ λόγια καὶ ἐπιπλήξεις. Συμφωνῶ μὲ τὴν Δωροθέαν ὅτι τὸ σπίτι εἶνε τώρα παραπολὺ μικρὸ γιὰ ὅλους μας, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ὑπάγουν αἱ τέσσερες μεγάλες εἰς ἓν παρθεναγωγεῖον τῆς πόλεως Μπάθ. Σήμερον εἶνε Τετάρτη· εἰς τὸ παρθεναγωγεῖον εἰδοποίησα, καὶ σας περιμένουν τὴν Παρασκευήν· ἔχετε λοιπὸν αὔριον ὅλην τὴν ἡμέραν νὰ κάμετε τὰς ἑτοιμασίας σας.

Δύσκολον εἶνε νὰ εἴπωμεν ποῖον κατετάραξε περισσότερον αὐτὸ τὸ ἄγγελμα. Πρώτη ἡ κ. Μάρσαλ ἔλαβε τὸν λόγον.

— Ἀληθινά, Φράγκ, εἶπε, — ἀστειεύεσαι;

— Χωροῦν ἀστεῖα 'ς αὐτὰ τὰ ζητήματα; Νομίζεις ὅτι εἰμπορῶ νὰ μένω ἥσυχος, ἐνῷ ἐσὺ συγχύζεσαι καὶ ἀρρωσταίνεις μ' αὐτὰ τὰ κορίτσια; Ὅλος ὁ κόσμος φρονεῖ ὅτι τους χρειάζεται πολὺ τὸ παρθεναγωγεῖον, κ' ἐκεῖ ἐπὶ τέλους θὰ μάθουν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὲς μόνον στὸν κόσμον κι' ὄχι ἄλλος κανένας. Τὸ εἶπα· ὅλα ἔχουν κανονισθῆ πλέον, καὶ τὴν Παρασκευὴν φεύγουν. Εἶνε πολὺ ἀργὰ διὰ ν' ἀλλάξωμεν τώρα γνώμην. Ὅλα τὰ ἐταχτοποίησα πρὶν ἔλθω στὸ σπίτι, διότι ἐγνώριζα ὅτι, μὲ τὴν καλὴν καρδιὰ ποὺ ἔχεις, θὰ ἔπαιρνες ἀμέσως τὸ μέρος των.

— Μά, σὲ τί παρθεναγωγεῖον θὰ πᾶνε; Νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἐξετάσωμεν πρῶτα, διότι, καὶ ἂν πᾶνε, δὲν πρέπει νὰ κακοπεράσουν. Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ τα στείλῃς ἔτσι-δά, χωρὶς νὰ ξεύρωμεν ποῦ πηγαίνουν!

— Τὸ παρθεναγωγεῖον εἶνε πρώτης τάξεως. Μοῦ το ξέσύστησεν ὁ Χάρτλεϋ. Ἔχει ἐκεῖ τὴν ἀνεψιά του, καὶ λέγει ὅτι εἶνε ἔξοχον, τὸ καλλίτερον τῆς Μπάθ. Τὸ διευθύνει ἡ μὶς Μπάρκερ, μία πολὺ ἔξυπνη γυναῖκα, ὡς λέγει ὁ Χάρτλεϋ. Τῆς ἐτηλεγράφησα ἂν εἶχε κενὰς θέσεις διὰ οἰκοτρόφους. «Ναί», μοῦ ἀπήντησε. Τῆς ἐτηλεγράφησα πάλιν νὰ περιμένῃ τὰ κορίτσια τὴν Παρασκευήν, καὶ δὲν ὠφελοῦν πιὰ τίποτε τὰ λόγια. Θὰ τοὺς κάμῃ καλὸ αὐτὸ καὶ στὸν χαρακτῆρά των καὶ στὰς γνώσεις των, διότι γνωρίζω ὅτι παραπολὺ ἐκοπίαζεν ἡ μὶς Δάλυ.

— Κάμετε λάθος, ἔχετε λάθος, κύριε Μάρσαλ! ἀνέκραξεν ἡ μὶς Δάλυ, ἡ ὁποία ἐλησμόνησεν ἔξαφνα τὴν δειλίαν της, καὶ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν καρέκλαν της, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκάθητο ριζωμένη, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ποὺ ἠκούσθη τὸ θλιβερὸν ἄγγελμα.

Εἶχε σηκωθῆ χωρὶς νὰ προσέξῃ ὅτι τὸ λεπτόν της ὁλόλευκον χειροτέχνημα εἶχε πέσῃ μέσα στὰ κάρβουνα τοῦ τζακιοῦ...

— Φοβοῦμαι πολύ, ἐξηκολούθησεν, ὅτι μία ξένη εἰμπορεῖ νὰ καταστρέψῃ

τοὺς χαρακτῆράς των, διότι δὲν τους γνωρίζει καὶ δὲν τους ἐννοεῖ... Ὅσον διὰ τὸν κόπον, δὲν εἶνε κανένας κόπος, σᾶς βεβαιῶ, ποῦ κάμνω μάθημα στὰ κορίτσια.

— Τώρα πλέον το ἀπεφάσισα, ἀπήντησεν ὁ κύριος Μάρσαλ, καὶ τίποτε δὲν μὲ μεταπείθει. Ἐλπίζω — ἐξηκολούθησεν ἀποτεινόμενος πρὸς τὰς θυγατέρας του — ὅτι μὲ τὴν μέλλουσαν διαγωγήν σας θὰ δείξετε ὅτι πραγματικῶς λυπεῖσθε καὶ ἐντρέπεσθε διὰ τὸ κακόν σας φέρσιμον πρὸς τὴν καλὴν μητέρα σας.

— Μή, Φράγκ, μή! ὠλόλυζεν ἡ κυρία Μάρσαλ. Ὦ φτωχά μου κορίτσια, δικό μου εἶνε ὅλο τὸ σφάλμα!

— Ἐννοεῖτε λοιπόν, πατέρα, νὰ μας ἀκούσετε; ἠρώτησεν ἡ Δωροθέα, ἡ ὁποία δὲν ἤθελε νὰ πιστεύσῃ τ' αὐτιά της.

— Τώρα ἐννοῶ πολὺ καλὰ τί λογῆς ἦτο ἡ διαγωγή σας ὅλον αὐτὸν τὸν καιρόν! ἀπήντησεν ὁ πατέρας της. Ἔννοια σου, καὶ δὲν μὲ φέρνεις ἐμένα εἰς τὰ νερά σου!

— Μά, ἀφοῦ θέλετε νὰ κάμετε αὐτὸ τὸ σκληρὸ πρᾶγμα, εἶπεν ἡ Δωροθέα, προσπαθοῦσα νὰ ὁμιλήσῃ μὲ σταθερότητα καὶ ἠρεμίαν, στείλετε τουλάχιστον ἐμένα καὶ τὴν Μαριωρή. Γνωρίζω πῶς θὰ εἶνε πολὺ κακὸ γιὰ τὴν Ἐβελίνα καὶ τὴν Μαριάννα.

(Ἕπεται συνέχεια.) ΚΥΜΩΝ ΔΑΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑΚΙ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Εἴπαμεν ὅτι ὁ Λεονταράκης δὲν ἠμποροῦσε νὰ λησμονήσῃ. Τὸ εἶχε πάρῃ κατάκαρδα. Ἐπονοῦσε ἡ καρδιά του ἀπὸ τὸ κακό του (χωρὶς νὰ λογαριάσωμε καὶ τὸν πόνο που εἶχε ἀπὸ τὲς ξυλιὲς μὲ τὴ ρίγκα στὲς πατοῦσές του), καί, ὅσο περνοῦσε ὁ καιρός, τόσο ἄναβε ἡ μανία του νὰ ἐκδικηθῇ.

— Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἔλεγε μοναχός του, ἀκοῦς ἐκεῖ, νὰ με δείρῃ αὐτός, ἐμένα, τοῦ βασιλέα τὸ παιδί;! Ἕνας παλιοπίθηκος ἐκεῖ, σὰν τὸν γέρο Τζίκο-Τζίκο, καὶ νὰ τυραννῇ, καὶ νὰ βασανίζῃ τὸν πρῶτο πρίγκιπα;!

Καὶ καθὼς ἔλεγε «τὸν πρῶτο πρίγκιπα», ἐμούγγριζαν ἐκεῖνα τὰ ρῶ του τόσο ἄγρια, ποῦ ἀλλοίμονον στὸν κύριον Μαϊμουδιάδην, ἂν ἤτανε κοντὰ ἐκείνην τὴν στιγμήν!...

Ἄφριζε καὶ ἀγρίευε ὁ Λεονταράκης, ἅμα ἤτανε μοναχός του καὶ του ἤρχετο εἰς τὸν νοῦν ἡ προσβολή ποὺ του εἶχε κάμῃ ὁ δάσκαλός του. Εἰς τὴν παράδοσιν, οὔτε ἐπρόσεχε πιὰ οὔτε ἐμελετοῦσε.

«Νὰ με δείρῃ αὐτός, ἐμένα;!»

Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα, ξεύρετε τί ἤτανε; Νὰ μὴ λέγῃ τὸ μάθημά του κανένα παιδί, καὶ ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης καθημερινῶς νὰ τους βάζῃ κουλοῦρες, καὶ νὰ γράφῃ γράμματα εἰς τοὺς γονεῖς των καὶ νὰ κάμνῃ παράπονα φρικτά.

Ἡμέρα δὲν ἐπερνοῦσε χωρὶς νὰ λάβῃ ἡ κυρία βασίλισσα Λεονταρίνα καὶ μίαν ἀναφοράν, καλλιγραφικώτατα γραμμένην, ἀπὸ τὸν κύριον Μαϊμουδιάδην.

Ἀλλὰ καὶ ἡ κυρία ὑπουργίνα Τίγραινα ἔπαιρνε γραμματάκια, ὅπου τὴν ἐπαρακαλοῦσε ὁ δάσκαλος νὰ τιμωρήσῃ τὴν δεσποινίδα Τιγρίναν, «διότι τοῦ εἶχεν αὐθαδιάσῃ.»

Καὶ ὁ γέρω-πάρεδρος ὅμως, ὁ κὺρ Ἀγριόκαπρος, ἔβαζε τὸν υἱόν του, τὸν φιλαράκο μας τὸν Ἀγριοκαπράκο, νὰ του διαβάσῃ τὴν σημείωσιν ποὺ του ἔστελνε κάθε λίγο καὶ λιγάκι ὁ κύριος δάσκαλος.

Ἡ σημείωσις τακτικὰ ἔλεγε τὰ ἑξῆς:

«Ἔκαμε τόσην ἀταξίαν ὁ μικρός σας ὥστε καλὸν θὰ ἦτο, ὑποθέτω, διὰ νὰ σωφρονισθῇ, νὰ του κόψετε τὰ μισὰ τούλάχιστον ἀπὸ τὰ καρύδια ποὺ του δίνετε κάθε Κυριακὴ διὰ τὰ μικρά του ἔξοδα.»

Καθὼς ξεύρετε, τὰ ζῷα δὲν ἐλογάριαζαν τοὺς παράδες των μὲ λίρες, δραχμὲς ἢ δεκάρες, ἀλλὰ μὲ καρύδια μεγάλα, καρύδια μέτρια καὶ καρυδάκια.

Ἐννοεῖται, ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γνωστά, καὶ ὅλον τὸ δάσος μ' αὐτὰ εἶχε νὰ κάμῃ.

— Δὲν πάει καλὰ τὸ σχολεῖον! Κάτι τρέχει!—ἔλεγαν ὅλοι.

Καὶ τὸ ἐσυζητοῦσαν ὄχι μονάχα αἱ μικρὲς νοικοκυράδες τῆς γειτονιᾶς, ἀλλὰ καὶ τὰ μεγάλα ὑποκείμενα.

Ἰδού, παραδείγματος χάριν, τί συνέβη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ παλάτι.

— Ἀγαπητή μου κυρία Ὑπουργίνα, ἔλεγεν ἡ Α. Μ. ἡ βασίλισσα Λεονταρίνα, στὴν κυρίαν Τίγραιναν,—σᾶς βεβαιόνω πῶς γιὰ ὅλα τὰ παιδιὰ τὸ ἴδιο συμβαίνει! Χθὲς ἀκόμα ἦταν ἐδῶ ἡ ξεύγε-

«Ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἐπῆγαν νὰ πετάξουν.»

νεστάτη δεσποινὶς Ἀλεποῦ, καὶ μου ἔλεγε ὅτι καθημερινῶς τῆς στέλνει ὁ δάσκαλος ἀπανταχοῦσες γιὰ τὸ ἀνηψάκι της, τὸν Ἀλεπουδάκη, — ξέρετε... ἐκεῖνο τὸ ἔξυπνο ἀγοράκι. Αὐτὴ ὅμως ἔχει τὴν ἰδέαν ὅτι δὲν πταίει ἄλλος παρὰ ὁ ἴδιος ὁ κύριος Μαϊμουδιάδης· εἶνε λέει, πολὺ κακὸς καὶ ἄγριος, καὶ τὰ τιμωρεῖ γιὰ τοῦ ψύλλου πήδημα, τὰ καϊμένα τὰ παιδιά... Ἐγώ, τί νὰ σας 'πῶ, πολὺ το συλλογίζομαι, καὶ βλέπω ὅτι δὲν πρέπει κατ' οὐδένα τρόπον (καὶ ἐτόνισε δυνατὰ αὐτὰς τὰς λέξεις), νὰ στείλω στὸ σχολεῖον τοῦ κ. Μαϊμουδιάδου, τὴν Μαριάνθην μου καὶ τὸν Ἀριστομένη μου!

Τὰ δύο μικρὰ βασιλόπουλα, ἡ Μαριάνθη καὶ ὁ Ἀριστομένης, ἐκάθηντο στὰ γόνατα τῆς Μεγαλειοτάτης μητέρας των, καὶ ἀπὸ τὴν χαρὰν των ἐπῆγαν νὰ πετάξουν.

— Αἴ! ἡσυχᾶστε, κακόπαιδα, γιατί σας στέλνω τώρα κ' ὅλας στὸ σχολεῖον! — τοὺς εἶπεν ἡ μητέρα των.

Καὶ αὐτὰ ἀπὸ τὴν τρομάρα των ἔπαυσαν τὰ γέλια.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

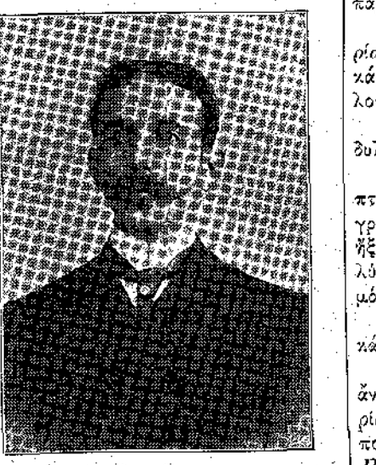

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Κ. ΓΚΙΑΛΗΣ

Τυχὼν Ἄθρου Βραβείου ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Νυκτοκόραξ*.

(*Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1904, σελ. 375*).

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

[Ἴδε φύλλον 3, σελ. 20].

Ὅτι εἶμαι πάνσοφος . . .

— Τὸ ξέρομε, τὸ ξέρομε! — σᾶς ἀκούω που φωνάζετε. Ἐμεῖς ὅμως εἴμεθα πανσοφώτεροι ἀπὸ ἐσένα, Ἀνανία μου, διότι ἐλύσαμεν τὰ προβλήματά σου!

— Ἀμή δὲν τα ἐλύσατε! σᾶς ἀπαντῶ κ' ἐγώ. Ἂν τα ἐλύνατε, δὲν θὰ ἐκαμαρώνατε τόσον διὰ τὴν πανσοφίαν σας!

Ἐνόμισαν πολλοὶ ὅτι λύονται μαθηματικὰ προβλήματα μὲ ἀλογοπαίγνια εἰς βάρος μου. Καὶ δι' αὐτὸ μεγάλο... βάρος ἀνέλαβα, ὅταν ἐπῆγα νὰ παραλάβω ἀπὸ τὸ γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως» τὸν σωρὸν τῶν λύσεων, μὲ τὰς ὁποίας . . . ἐλύθηκα στὰ γέλια.

Ἐδιάβαζα, ἐδιάβαζα, καὶ ἀντὶ *λύσεων* ἔβλεπα κάτι πράγματα τρελλά . . . γιὰ δέσιμο! Καὶ εἶχα ἀπελπισθῆ πλέον ὅταν (ὦ, τῆς ἀνελπίστου χαρᾶς!) ἡ *Ἀνέλπιστος Χαρὰ* μὲ κάτι γέλια (χά χά! χά!) μοῦ στέλλει ὀρθὴν τὴν μίαν λύσιν:

— Ἡ γαλοποῦλα ζυγίζει ὀκάδες 8!

(Φυσικὰ διότι, ἂν ἐζύγιζε 6 ὀκάδες (ὅπως μου ἔγραψαν πολλοί), τὸ ἥμισυ τοῦ βάρους της θὰ ἦτο 3 ὀκάδες, καὶ 4 ὀκάδες, = 7, ὅπερ παράλογον. Ἐνῷ, ὅταν ζυγίζῃ 8 ὀκάδες τὸ ἥμισυ εἶνε 4, καὶ 4 που ἔχομεν δεδομένας, = 8 ὅπερ ἔδει δεῖξαι. Οὔτε χωρεῖ καμμία ἄλλη λύσις. Δοκιμάσατέ το ἀλγεβρικῶς, δοκιμάσατέ το πειραματικῶς. (δηλαδὴ θυσιάσατε ὁλόκληρα κοπάδια ἀπὸ γάλους καὶ γαλοποῦλες διὰ νὰ τα ζυγίσετε) καὶ ἄλλην λύσιν δὲν θὰ εὕρετε). — Κλείει ἡ παρένθεσις καὶ αἱ ἐντὸς μικρότεραι παρενθέσεις.

Προχωρῶ εἰς τὴν ἔρευναν, καὶ ὁ *Κυρίαρχος τῆς Θαλάσσης*, ὁ ὁποῖος τὰ κάμνει θάλασσα εἰς τὸ ζύγισμα τῆς γαλοποῦλας, μοῦ ἀπαντᾷ ὀρθῶς:

— Τὸ μολύβι λεπτὰ 25 καὶ ὁ κονδυλοφόρος 2.25.

(Φυσικὰ διότι, ἂν τὸ μολύβι εἶχε λεπτὰ 50 (ὅπως ἐγελάσθησαν καὶ μου ἔγραψαν πολλοί), ὁ κονδυλοφόρος δὲν θὰ ἤξιζε δραχμὰς 2 *παραπάνω* ἀπὸ τὸ μολύβι (ὅπως ὁρίζει τὸ πρόβλημα), ἀλλὰ μόνον 1,50.)

Ἐξηκολούθησα τὴν ἔρευναν, καὶ ἀνεκάλυψα οὕτω ὅτι ἔλυσαν:

1ον. Τὸ *ἓν μόνον* πρόβλημα οἱ δύο ἄνω μνημονευθέντες καὶ οἱ ἑξῆς: *Μαρία - Λουΐζα Φιλιμα Σκιᾶς* (κρῖμα στὸ ποίημα!), *Νίνα Μπενλῆ*, *Γεώργιος Ν. Παπανικολάου*. *Ἀετιδεύς*, *Τατάνης*, *Γεώργιος Α. Σισίνης*, *Υἱοὶ Ε. Κωστομοίρη*, *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος*.

2ον. Καὶ τὰ *δύο* προβλήματα: *Παλλάς*, *Ἕλλην Ἀθλητής*, *Ξανθὸς Βοσκός*. *Ἀδάμας τοῦ Παραδείσου*. *Ὠκύπους Ἀχιλλεύς*, *Στ. Ν. Νικολαΐδης*, *Ἀνδρέας Κ. Δρακόπουλος*, *Ἐρυθρὸν Προσωπεῖον*, *Μαρία Μ. Λαγκαδᾶ*, *Ταπεινὸ Γιασεμί*, *Θ. Ν. Φιλάρετος*, *Ὠχρὸν Ἀμάραντον*, *Ἀγκυρα τῆς Σωτηρίας*, *Παῦλος Ἀλ. Περόγλου*, *Ι. Κ. Ἀγγελόπουλος*, *Μόνωψις*, *Προμηθεὺς Δεσμώτης*, *Μαρία Παπαϊωάννου*, καὶ κάποιος ποὺ ἐλησμόνησε νὰ ὑπογράψῃ.

Δὲν ἔλυσαν τὰ προβλήματα ὅσοι δὲν ἔλαβαν τὸν κόπον νὰ τα λύσουν, ἀλλὰ τὰ ἐξέλαβαν ὡς λογοπαίγνια.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΗΜ. τῆς «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ». — Ὅταν ὁ προσφιλής μου ψυχογυιὸς ἔφερε τὴν κρίσιν του ἐπὶ τοῦ διαγωνισμοῦ του καὶ τὴν ἀνέγνωσα, τῷ ἀπηύθυνα ἔπειτα ἓν βλέμμα ἐρωτηματικόν, μὲ μεγάλην ἔννοιαν.

Αὐτὸς ἔκαμε τὸν ἀδιάφορον.

— Αἴ! καὶ τὰ βραβεῖά που ὑπεσχέθης; τὸν ἠρώτησα.

— Ἀ! ναί, εἶπεν ἀπαθῶς ὁ Ἀνανίας. Πόσοι εἶνε αὐτοί που ἔλυσαν τὸ ἕνα μόνον πρόβλημα;

Τοὺς ἐμέτρησα:

— Ἕνδεκα

— Ἰδοὺ λοιπὸν διὰ τοὺς ἕνδεκα *ἓν* λαχεῖον, συμφώνως μὲ τὴν προκήρυξίν μου.

Καὶ μου παρουσίασεν ἕνα κατακαίνουργον γραμμάτιον τοῦ Λαχείου τῶν Ἀρχαιοτήτων.

Τὸ ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸ γραφεῖόν μου.

— Φέρε τώρα καὶ τὴν *λαχειοφόρον* ὁμολογίαν διὰ τοὺς 18 ποὺ ἔλυσαν καὶ τὰ δύο προβλήματα, — τοῦ εἶπα.

— Ποίαν *λαχειοφόρον* ὁμολογίαν;

— Αὐτήν που ὑπεσχέθης . . .

— Νά με συγχωρῆτε, κυρία Διάπλασις, ἀπήντησεν ὁ Ἀνανίας. Ἐγὼ εἶπα «*λαχ. ὁμολογίαν*» δηλαδὴ *λαχειακὴν ὁμολογίαν*. τουτέστι *ὁμολογίαν* περὶ λαχείου, καὶ τοὺς τὴν κάμνω: «Ὁμολογῶ ὅτι ἕως τώρα δὲν ἐκέρδισα εἰς κανὲν λαχεῖον»!

Εἶπε, καὶ ἀνεχώρησε μὲ ὅλην τὴν σοβαρότητά του.

Ἔστρεψα τότε τὰ βλέμματά μου πρὸς τὸ *λαχειόν* του, καὶ τί εἶδα νομίζετε;

Ἦτο μὲν κατακαίνουργο, ἀλλὰ τῆς περασμένης κληρώσεως, ἑπομένως χωρὶς καμμίαν ἀξίαν.

Ὡρισμένως ὁ Ἀνανίας μου εἶνε ἀδιόρθωτος!

Διὰ νὰ μὴν ἔχουν ὅμως παράπονα οἱ λύται τῶν ἀστείων προβλημάτων του, ἀπονέμω [Ε] εἰς ὅσους ἔλυσαν μόνον τὸ ἕν, καὶ [ΕΕ] εἰς ὅσους ἔλυσαν καὶ τὰ δύο.

Υ. Γ. Ἐπιθεωρῶν τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια τῆς κρίσεώς μου. βλέπω τὰ βραβεῖα που μοιράζει ἡ «Διάπλασις» καὶ τα ἐγκρίνω, προσυπογράφων τὸ παρόν, καθ' ὅσον μάλιστα. . . δὲν πρόκειται νὰ τα πληρώσω ἐγώ.

Ο ΑΝ.

ΜΕ ΤΑ ΕΞΟΔΑ ΤΩΝ

Μοῦ διηγήθησαν μίαν νοστιμωτάτην ἱστορίαν, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ καὶ νὰ συνέβη εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἕνας φοιτητής, νεοφερμένος ἀπὸ τὴν ἐπαρχίαν του, ἐγνωρίσθη καὶ ἐσχετίσθη μὲ διαφόρους συμφοιτητάς του. Τὸν ἔβλεπαν αὐτοὶ ὅτι σπανιώτατα ἐπήγαινεν εἰς τὸ καφενεῖον καί, ὅταν ἐπήγαινεν, ἔπινε ἁπλῶς τὸν καφέ του κ' ἔφευγεν ἀμέσως. Τὸν ἔβλεπαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον νὰ τρώγῃ λιτότατα, νὰ πληρώνῃ, καὶ νὰ φεύγῃ ἀμέσως. Τὸν ἔβλεπαν κοσμιώτατα ἐνδεδυμένον πάντοτε, εἰς τὰς παραδόσεις. Μίαν ἢ δύο φορὰς τὸν ἐπροσκάλεσαν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον, καὶ αὐτὸς ἠρνήθη νὰ τοὺς συνοδεύσῃ. Τοῦ ἐπρότειναν νὰ τὸν κεράσουν, καὶ αὐτὸς δὲν ἐδέχθη.

—Λοιπόν, δεύτερος λόγος δὲν χωρεῖ! Εἶνε φιλάργυρος, εἶνε ἐξηνταβελόνης! εἶπεν ἕνας ἀπὸ τοὺς σχετικούς του.

— Ναί, ναί! ἐπανέλαβαν οἱ ἄλλοι ἐν χορῷ, εἶνε φιλάργυρος!

Καὶ δὲν τὸν ἀνέφεραν πλέον εἰς τὰς συνομιλίας των παρὰ μὲ τὸ ἐπίθετον: ὁ φιλάργυρος. Δὲν ἄφιναν, ἐννοεῖται, καμμίαν εὐκαιρίαν νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ τὸν περιπαίξουν διὰ τὸ ἐλάττωμά του, τὸ ὁποῖον πραγματικῶς ἦτο ἀνύπαρκτον. Ἦτο πτωχὸς ὁ κακόμοιρος, οἱ χρηματικοί του πόροι ἦσαν πολὺ περιωρισμένοι, καὶ ἐπεργοῦσε μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν οἰκονομίαν, διὰ νὰ μὴν ἐπιβαρύνῃ πολὺ τοὺς ἀπόρους γονεῖς του. Ἐργάζετο μάλιστα τὴν νύκτα, ἔκαμνεν ἀντίγραφα δικογράφων, διὰ νὰ ζῇ.

Μὲ τὰ πολλὰ πειράγματα καὶ τοὺς ὑπαινιγμούς, ἀντελήφθη ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς τί εἶχαν οἱ συμφοιτηταί του καὶ τὸν ἐπείραζαν. Δὲν ἤξευρε πῶς νὰ τους δώσῃ νὰ ἐννοήσουν ὅτι ἦτο ἐσφαλμένη ἡ ἰδέα των. Αὐτοὶ διαρκῶς τὸν ἐφώρτωναν μὲ τὸν τίτλον τοῦ φιλαργύρου. . .

Μίαν ἡμέραν ὅμως, βόμβα ἔπεσεν εἰς ὅλην τὴν συντροφίαν των τὸ ἄγγελμα:

— Ὁ φιλάργυρος μᾶς καλεῖ σὲ τραπέζι!

Πραγματικῶς ἐκάλεσεν ὅλους τοὺς γνωρίμους του φοιτητὰς ἐκεῖνο τὸ βράδυ εἰς δεῖπνον μεγαλοπρεπέστατον. Ἓν ἀπὸ τὰ φοιτητικὰ ἑστιατόρια εἶχε λάβῃ τὴν παραγγελίαν, καὶ εἶχεν ἑτοιμάσῃ ἐκλεκτότατα φαγητὰ διὰ τοὺς καλεσμένους τοῦ φιλαργύρου.— Ἂς τὸν ὀνομάζωμεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὸ παρωνύμιόν του . . .

Ἔφαγαν καὶ ἔπιαν περίφημα, καὶ κατὰ τὰ ἐπιδόρπια αἱ προπόσεις ἐπῆραν κ' ἔδωσαν. Ὅλοι συνεχάρησαν τὸν ἀμφιτρύωνα διὰ τὴν λαμπρὰν διασκέδασιν ποὺ ἔκαμαν, ὅλοι του εἰζητοῦσαν συγγνώμην διὰ τὸ ἐπίθετον, μὲ τὸ ὁποῖον τόσον ἄδικα τὸν εἶχαν στολίσῃ.

Σηκόνεται τελευταῖος καὶ ὁ καλεστής.

— Σᾶς εὐχαριστῶ, φίλοι μου, εἶπε, διότι ἐτιμήσατε τὴν πρόσκλησίν μου, διότι ἐπείσθητε πλέον ὅτι δὲν εἶμαι φιλάργυρος, ἀλλὰ μᾶλλον ἐξοδευτής. Ἐδοκιμάσατε ἐσεῖς τὴν ἐλευθεριότητά μου, θέλω τῶρα κ' ἐγὼ νὰ δοκιμάσω τὰ φιλεύσπαχνα αἰσθήματά σας καὶ τὴν γενναιοδωρίαν σας. Γνωρίζω ἕνα πτωχὸν φοιτητήν, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς μεγίστας οἰκονομικὰς δυσχερείας. χωρὶς νὰ πταίῃ αὐτὸς καθόλου. Εἶνε κρῖμα νὰ ὑποφέρῃ αὐτὸς διὰ τὸ σφάλμα τῶν ἄλλων. Προτείνω λοιπὸν νὰ του κάμωμεν μίαν συνεισφοράν. Ἐγὼ βάζω ἕνα δίφραγκον. Θέλετε καὶ σεῖς νὰ τὸν βοηθήσετε;

Ὅλοι ἐφιλοτιμήθησαν νὰ προσφέρουν τὸ βοήθημά των ἄλλος δίφραγκον, ἄλλος περισσότερα, μερικοὶ μάλιστα ἔδωσαν καὶ τάλληρον. Ὅταν ὁ κατάλογος τῆς συνεισφορᾶς συνεπληρώθη, ὅταν ὁ προτείνας ἐμάζευσε τὰ χρήματα καὶ τα ἔκλεισεν εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, ἔλαβε πάλιν τὸν λόγον:

— Σᾶς εὐχαριστῶ καὶ δευτέραν φορά, κύριοι, διὰ τὴν ἀγαθὴν σας καρδίαν. Τώρα ἐξμεθα ἐξωφλημένοι. Ὅπως μ' ἐπεριπαίζατε ἐσεῖς, ἔτσι σᾶς ἐπερίπαιξα κ' ἐγώ. Διότι ὁ πτωχὸς φοιτητής, ὁ ὁποῖος περιῆλθεν εἰς οἰκονομικὰς στενοχωρίας, εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἠναγκάσθην νὰ ἐξοδεύσω ὅ,τι εἶχα διὰ νὰ περάσω οἰκονομικώτατα δύο μῆνας, καὶ νὰ σας κάμω τὸ τραπέζι, ὅπου ὅλοι σας ὡμολογήσατε ὅτι δὲν εἶμαι φιλάργυρος. Τώρα, μὲ τὴν συνεισφοράν σας, ἐκαλύφθησαν τὰ ἔξοδά μου. Καὶ εἴμεθα ἴσα ἴσα.

Κανεὶς δὲν ἠδύνατο τίποτε ν' ἀπαντήσῃ!

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΟΤΟΣ.

ΟΛΙΓΑΠΟΛΑ

Εἰς τὸ ἀμερικανικὸν πανεπιστήμιον τῆς Πενσυλβανίας φοιτᾷ ἕνας νεκρὸς σπουδαστής, ὀνόματι Ἔλγουδ Γκόδκν, ὅττις εἶνε μὲν τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἀλλὰ φαίνεται περισσότερον . . . ἀνοιχτομάτης ἀπὸ πολλοὺς που ἔχουν καὶ τὰ δύο των μάτια. Πρῶτον, δὲν τὸν μέλει διόλου ὅτι εἶνε τυφλός, ἀλλὰ ἔχει ἄπειρον αἰσιοδοξίαν διὰ τὸ μέλλον του· δεύτερον, εἶνε ἐπιμελέστατος καὶ μεταξὺ τῶν πρώτων τῆς τάξεώς του· τρίτον, παίζει σκάκι τόσον τε χνικά, ὥστε θὰ διακριθῇ μίαν ἡμέραν μεταξὺ τῶν πρώτων ζατρικιστῶν τοῦ κόσμου· τέλος, ἔχει τόσον ὀξεῖαν τὴν ἀκοήν, ὥστε δύναται νὰ σας εἰπῇ ποῦ πηγαίνει ἕκαστον ἀπὸ τὰ αὐτοκίνητα λεωφορεῖα που περνοῦν ἐμπρὸς ἀπὸ τὴν κατοικίαν τοῦ, διότι κατορθόνει καὶ τα διακρίνει ἀπὸ τὸν κρότον τῆς μηχανῆς των.

⁂

Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν χαρτίνων ἀετῶν. Καὶ ξεύρετε τί λέγει ἕνας Ἄγγλος ἐπιστήμων;

— Ἂν θέλετε, γράφει, νὰ εὑρῆτε τοὺς μέλλοντας ἐφευρέτας ἀεροστάτων καὶ ἀεροπλοίων, κυττάζετε ποῖα παιδάκια ξετρελλαίνονται μὲ τὸ παιγνίδι τῶν ἀετῶν!

⁂

Μία παρατήρησις τοῦ Ἀνανία:

Ποτὲ τὸ παιδὶ δὲν ὁμιλεῖ μὲ τόσον θάρρος καὶ αὐτοπεποίθησιν παρὰ ὅταν συζητῇ κάτι τι. τὸ ὁποῖον κάμνει ὅτι τάχα το καταλαβαίνει, μὲ κάποιον ποὺ ξεύρει ὅτι δὲν το καταλαβαίνει!

⁂

Οἱ μικροὶ Ἰαπωνόπαιδες παίζουν τώρα τὸν ψευτοπόλεμον μὲ τόσον ζῆλον, ὥστε ἡ ἀστυνομία ἔλαβε διαταγὰς νὰ τους διαλύῃ δ' νὰ μὴ πληγόνωνται μὲ τὰ ψεύτικα τουφέκια καὶ κανόνια καὶ σπαθιά των.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὸ τραπέζι, ἡ μικρὰ Κάκια ἔχει τὸ νοῦ της εἰς τὸ γλυκό, καὶ δὲν θέλει νὰ φάγῃ τίποτε.

— Θέλεις τυράκι; τῆς λέγουν.

— Δὲ θέλω τυρί!

— Θέλεις κρασάκι;

— Δὲ θέλω κρασί!

— Θέλεις σπανάκι;

— Δὲ θέλω σπανί!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄρμολ καὶ τῆς Μεμάντας.

* * *

Ὁ Κουφοκεφαλάκης εἶνε ἄρρωστος. Τοῦ φέρνουν λοιπὸν μίαν φιάλην μὲ φάρμακον καὶ τοῦ λέγουν ὅτι πρέπει νὰ πέρνῃ μίαν κουταλιὰν τῆς σούπας πρωὶ καὶ βράδυ.

— Μπᾶ! λέγει ἔκπληκτος. Καὶ χωρεῖ τὸ κουτάλι μέσα στὸ μπουκάλι;

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πυκτῆς Φυλίας.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ».

ΜΕΤΑ χαρᾶς ἀναγγέλλω ὅτι καὶ εἰς τὴν Δημητσάναν ἱδρύθη Μικρὸς Σύλλογος πρὸς διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, μὲ πρόεδρον τὸ *Ταπεινὸ Γιασεμί*, ἀντιπρόεδρον τὸν *Δοῦκα τῆς Δημητσάνης* κτλ. Ὁ Σύλλογος ἐπωνομάσθη «Παναρκαδικός,» εὔχομαι δὲ νὰ ἀποδῇ πραγματικῶς τοιοῦτος, καὶ νὰ διαδώσῃ εὐρύτατα τὸ περιοδικόν μας εἰς ὅλην τὴν Ἀρκαδίαν.

"Ἂν τοῦδρης — μοῦ εἶπε πρωΐθε ὁ κ. Παπαδόπουλος, — αὐτὸ τὸ παιδάκι που ἦτον ἐδῶ, ποιός εἶνε;» Πραγματικῶς θὰ ἦτο δύσκολον νὰ φαντασθῶ ὅτι τὸ δωδεκαετὲς παιδάκι που εἶδα εἰς τὸ γραφεῖόν μου, ἦτο ὁ *Διεφάλος Ἀετός*! Καὶ ὅταν τὸ ἤκουσα ἔμεινα ἔκπληκτη! Διότι τὰ γράμματά πού μου στέλλει μαρτυροῦν πολὺ ἀνωτέραν ἡλικίαν. Εἶνε δὲ μαθητὴς τῆς Γ' τοῦ Γυμνασίου! Εὖγε εἰς τὸν *Διεφάλον Ἀετὸν* καὶ [ΑΕ] διὰ τὰς δύο ὡραίας ἐπιστολάς μὲ τὰ μεταφρασμένα ἀποσπάσματα.

Ὁ *Ἀμίμητος Γελωτοποιός* [Ε], ξεύρετε τί κάμνει τώρα; Ἐξασκεῖται καθημερινῶς εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ χειρισμοῦ ἑνὸς μεγάλου καὶ κοπτεροῦ ξίφους — τοῦ ξίφους τοῦ ἐξσπαθώματος.» Εἶμαι βεβαία, ὅτι αὐτὰς τὰς ἡμέρας, ὅπως καὶ μοῦ τὸ ὑπόσχεται, θὰ ἴδῃ τὰποτελέσματα τῆς ἐξασκήσεως . . .

Μὲ μεγάλην μου εὐχαρίστησιν ἐδιάβασα τὸ χαριτωμένον γράμμα τῆς *Κόρης τοῦ Αἰθέρος* [ΕΕΕ], ἡ ὁποία μοῦ περιγράφει τὰς ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψίν της εἰς τὸ Γραφεῖον μου. Τί κρῖμα νὰ μὴν ἔχω τόπον νὰ δημοσιεύσω μερικὰ μέρη, διὰ νὰ ἴδῃτε πῶς γράφει ἡ προφιλής μας . . . ἀσθενής! (Ξεύρετε δὰ ἀπὸ τί νόσον ὑποφέρει!)

Ψυχὴ τῆς Λέσβου, [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν κ' ἐνθουσιώδη ἐπιστολήν. Ὁσάκις ἐγγράφῃς κανένα συνδρομητήν, θὰ μου στέλλῃς τὸ ὄνομά του καὶ μαζὶ τὰ χρήματα· δὲν εἶνε δηλαδὴ ἀνάγκη νὰ περμένῃς νὰ ἐγγράψῃς πολλοὺς μαζί. Ἔδωσα τὴν ἐπιστολήν σου πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα, ὁ ὁποῖος τὴν ἐξετίμησε πολὺ καὶ θὰ σου ἀπαντήσῃ.

Ναί, *Ἀετιδεῦ* [Ε], αἱ ὡραῖαι αὐταὶ ἡμέραι ὑπενθυμίζουν. ὅτι ἔρχεται ἡ Ἄνοιξις. Ἀλλὰ καθόλου δύσκολον νὰ ἔχωμεν πάλιν καὶ χιόνια. Οἱ μετεωρολόγοι λέγουν ὅτι καὶ ὁ Μάρτιος θὰ εἶνε φέτος χειμερινός,— νὰ ἰδοῦμε!

Δέλλα Γ. Κ, ἡ ἐπιστολή σου μοῦ ἤρεσε πολὺ [ΕΕ], καὶ χαίρω διότι ἀπέκτησα τόσω καλὴν φίλην. Ἐλπίζω νὰ μοῦ γράφῃς συχνὰ καὶ νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον, διὰ νὰ τὰ λέγωμεν καλλίτερα. Ναί;

Χρίστε Ζ. [ΑΕ] διὰ τὴν 38ην καὶ τὴν 39ην (ἀφοῦ τὰς μετρᾷς) ἐπιστολήν σου. Ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὰς κλοπιμαίας Ἀσκήσεις πού μου καταγγέλλεις. κ' ἔλαβα ὑπ' ὄψει μου τὴν κατταγγελίαν διὰ νὰφαιρέσω δύο ἀπὸ τὰς συλλογὰς τῶν κυρίων αὐτῶν. Ἐτέλασα πολὺ μὲ τὰ ἀστεῖα ἐκεῖνα ἀνέκδοτα. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ὁ ἐρωτήσας ἔπταιε, ποῦ μετεχειρίσθη τέσαιες ἑλληνικοῦρες. Ψέμματα;

Εὖγε εἰς τὰς λαμπρὰς μου φίλας *Ναυτοπούλαν τοῦ Μεσολογγίου* [ΕΕΕ] καὶ *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα* [ΕΕΕ]. Ἐχάλασαν τὸν κόσμον εἰς τὸ Ἀρσάκειον καὶ μου ἔκαμαν 18 ἀγαραστρίας, ἓξ ἡ μία, δώδεκα ἡ ἄλλη. Φανταστῆτε τώρα πόσην συγλωττίαν μετεχειρίσθησαν, — καὶ τί χαριτωμένα ποὺ μου περιγράφουν τὰς ἐνεργείας των εἰς τὰς ἐπιστολάς των.

Καὶ σήμερον «οὐτοπία» κατὰ τὴν περίφημον λέξιν τοῦ Ἀναυία [καὶ αὐτὸ ἐξ αἰτίας του, διὰ νὰ του δώσω τόπον νὰ γράψῃ τὰποτελέσματα τοῦ Διαγωνισμοῦ του.] Λοιπὸν θὰναφέρω ἁπλῶς ὄνους ὑοῦ ἔγραψαν ὡραίας ἐπιστολὰς αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα, τοὐλάχιστον νὰ μὴ χάσουν τὰ εὔσημά των. Ἰδού: *Μέγας Κωνσταντῖνος* [ΕΕ], *Ὄνειρον Θερινῆς Νυκτὸς* [ΕΕ], *Ἄδωνις* [Ε], *Νάρκισσος* [Ε], *Χειμώνανθον* [ΕΕ],

Ἀδελφὴ Ψυχή [ΕΕ], *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς* [ΕΕ], *Αἶμος* [ΕΕ], *Θαλάσσιος Ἀήρ* [Ε], *Ἔρημο Πουλί* [ΕΕ] καὶ *Δούκισσα τῶν Σαλώνων* [ΔΕ], ἡ ὁποία μοῦ περιγράφει θαυμασίως μίαν ἐπίσκεψίν της εἰς τὴν Ἀκρόπολιν.

Ἐγκρίνουσα τὰ ψευδώνυμά των. Δέχομαι μετὰ χαρᾶς εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν μου καὶ εἰς τοὺς Διαγωνισμούς μου τοὺς νέους μου φίλους: *Ἀπόγονον τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου* (+x+ τὸ πρῶτον δὲν ἐκρίθη κατάλληλον·) *Δοῖκα τῆς Δημητσάνης* (Α. Ν. Μ.) *Πειραϊκὴν Ἀκτὴν* (!!! Χάρτην Λυσεων καὶ Μ. Μυστικὰ ἔστειλα·) καὶ *Ἔνδοξον Στρατιώτην* (Α. Δ. Γ.)

Ἡ φίλη μου *Ἑλένη Γ. Π.* τὴν ὁποίαν εὐχαριστῶ θερμότατα διὰ τὸ διπλοῦν ξεσπάθωμα, παρακαλεῖται νὰ μοῦ στείλῃ ψευδώνυμα πρὸς ἐκλογήν, διότι ἢ τὸ ἐλησμόνησε, ἢ μοῦ τὰ ἔγραψεν εἰς προηγουμένην της ἐπιστολήν, τὴν ὁποίαν δὲν ἔχω πλέον.

Ἀλλαγαὶ ψευδωνύμων: *Ἀριστοκράτης* τοῦ *Πνεύματος* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἐλπίζω ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχουν ἀποτελέσματα·) καὶ *Ἱππόλυτος Στεφανηφόρος* (Π. Ν. Π. λίαν προσεχῶς.)

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἀνθοῦσα Νέσσης* μὲ τὸν *Ὠχρὸν Τραγουδιστήν*, *Διακριθεῖσαν Ἀρσακειάδα*, *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*, *Βροντὴν τοῦ Διός* καὶ *Λαμπρὸν Κιθαρῳδόν* — ὁ *Οὐδεὶς* μὲ τὴν *Τρελλὴν Ψυχήν*, *Πρίγκιπα Τζάλμαν*, *Ἀγνὴν Ψυχὴν* καὶ *Δικέφαλον Ἀετόν* — ἡ *Αὔρα τῆς Νυκτὸς* μὲ τὴν *Αὔραν τοῦ Πηλίου*, *Πικραμένην Καρδούλαν*, *Κυματίζουσαν Σημαίαν* καὶ *Μυροβόλον Χαραυγήν* — τὸ *Ὑπὲρ Πατρίδος* μὲ τὴν *Νύμφην τῆς Προποντίδος*, *Χειμώνανθον* καὶ *Ἀργοναυτικὴν Ἐκστρατείαν* — τὸ *Μή με Λησμόνει* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χαραυγήν*, *Ἀρσακειάδα Λαρίσσης* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* — ὁ *Ἀριστοκράτης τοῦ Πνεύματος* μὲ τὸν *Πυθηκάνθρωπον*, *Ἰδιόρρυθμον Νεάνδα*, *Σερενάταν τοῦ Σοῦμπερ*, *Γλυκεῖαν Ματιὰν* καὶ *Σιωπηλὴν Νύκτα* — ὁ *Χρυσοῖς Ἀστὴρ* μὲ τὴν *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν*, *Κυματίζουσας Σημαίαν*, *Χρυσῆν Πεταλούδαν*, *Στέμμα τῆς Ἑλλάδος* καὶ *Ἄγγελον τῆς Ἀγάπης* — — ἡ *Ὀπτασία Παραδείσου* μὲ τὴν *Μυροβόλον Χίον*, *Ἀνθισμένην Χίον*, *Ἀνθοστόλιστον Χίον*, *Ἀστέρα τῆς Χίου* καὶ *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανήν* — ἡ *Ἄσπρη Πασχαλιὰ* μὲ τὴν *Κυρίαν Τρίγκι Τράγκα*, *Πνοὴν τῶν Ἀγγέλων* καὶ *Μαγευμένην Ἀκροθαλασσιάν* — ὁ *Νάρκισσος* μὲ τὸ *Φίλημα Σκιᾶς* — ἡ *Ξανθὴ Φοίβη* μὲ τὴν *Ροδοδάκτυλον Ἠὼ* καὶ *Γαλῆν τῆς Ἀγκύρας* — ἡ *Ἑσπερὶς* μὲ τὴν *Ἑλληνικὴν Νῆσον*, *Αὔραν τῆς Ἀνοίξεως*, *Πάντα Γελαστήν*, *Βαρυαλγοῦσαν Ὀρφανὴν* καὶ *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* — τὸ *Φουρνέλλο* μὲ τὸν *Μικρὸν Λέσβιον*, *Υἱὸν τῆς Μυτιλήνης* καὶ *Ξενιτευμένο Ἑλληνόπουλο* — ὁ *Τύλλος Ὀστίλλιος* μὲ τὸ *Ἄνθος τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Ἀμαρυλλίδα* — ἡ *Διακριθεῖσα Ἀρσακειάς* μὲ τὴν *Κάκιαν*, *Παλλάδα*, *Μικροβότσικον*, *Μαραμένον Κρίνον*, *Ἄγγελον τῆς Ἐλπίδος* καὶ *Φλογερὰν Ἀκτῖνα τοῦ Σουλίου* — ἡ *Ἀδελφὴ Ψυχὴ* μὲ τὴν *Φίλην τῶν Ζώων*, *Δικέφαλον Ἀετόν*, *Ἔρημο Πουλὶ* καὶ *Βοῶπιν Ἥραν*.

Τῶν καθυστερούντων τετράδια Μικρῶν Μυστικῶν δὲν δημοσιεύονται νέαι προτάσεις περὶ ἀνταλλαγῆς, ἐὰν δὲν ἀναποδόσουν πρῶτα διὰ τοῦ Γραφείου μας τὰ ὀφειλόμενα.

Τετράδια μὴ περιέχοντα τὸ κανονισμένον δεκάλεπτον γραμματόσημον, δὲν δ αβ βάζονται. Ἐπίσης δὲν διαβιβάζονται καὶ τὰ περιέχοντα ὀλιγώτερον τοῦ δεκαλέπτου. Οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ, ὅσοι δὲν ἔχουν προμηθευθῆ ἑλληνικὰ δεκάλεπτα γραμματόσημα, πρέπει νὰ ἐσωκλείουν γραμματόσημον τῆς χώρας των ἰσοδυναμοῦν πρὸς 10 ἑκατοστὰ τοῦ φράγκου, — ὄχι ὀλιγώτερον.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Κ. Δρ.* (ἔστειλα ἐκ νέου τὰ πολεσθέντα·) *Τρικυμιώδη Θάλασσαν* (αἰνίγματα δὲν εἰμπορεῖς νὰ στείλῃς πρὶν κηρυχθῇ ὁ σχετικὸς διαγωνισμός· τότε θὰ ἴδῃς πόσα καὶ πῶς·) *Κυρίαρχον τῆς Θαλάσσης* (ναί·) *Θάλειαν Γ. Σ.* (ἡ συνδρομή σου ἐλήφθη καὶ σου στέλλω ἀπόδειξιν· ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πάρα πολὺ διὰ τὸ δελτάριον·) *Χρυσοῖν Ἀστέρα* ([Ε] εὔχομαι καλὴν ἐπιτυχίαν· οἱ περὶ ὧν ἐρωτᾷς εἶνε συνδραμηταί, ἀλλὰ ψευδώνυμα δὲν εἰμπορῶ νὰ εἴπω·) *Ἀστέρα τῆς Θάσου* (ναί· ἡ εἰκὼν σου θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὸ παλαιὸν ψευδώνυμον· ἔστειλα τὰ φύλλα τῶν νέων ἀγοραστῶν σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας·) *Ἐαρινὴν Ἑσπέραν* (πολλοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὴν ἀδελφήν σου· αἱ προτάσεις σου θὰ δημοσιεύωνται ὀλίγον κατ' ὀλίγον·) *Ὀπτασίαν τοῦ Παραδείσου* (ἔλαβα κ' εὐχαριστῶ πολύ·) *Ἄσπρην Πασχαλιὰν* (ἔστειλα·) *Δαλαργιᾶν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· φύλλα ἔστειλα· αἱ προτάσεις σου εἰς τὸ προσεχές·) *Μαρίκαν Χ.* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά· ἐλπίζω, τώρα ποὺ ἐδιορθώθησαν οἱ καιροί, θὰ γίνουν ὅλα . . .) *Ξανθὴν Φοίβην* (ἀφοῦ δὲν σου ἤρεσε, διατί νὰ το προτείνῃς; ἂς εἶνε, ἐγὼ νομίζω ὅτι εἶνε ἀπὸ τὰ ὡραιότερα καὶ πρέπει νὰ το κρατήσῃς· δὲν πειράζει καθόλου ποῦ δὲν εἶσαι ξανθή·) *Ἑλληνικὴν Νῆσον* ([Ε] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· ὁ τόμος ἐστάλη·) *Πιστὴν Φιλίαν* (ὡραιότατον τὸ Π. Πνεῦμα!) *Αὔραν τῆς Νυκτὸς* (ἐρωτήσεις καὶ πληροφορίας δὲν δημοσιεύω παρὰ μόνον εἰς τὰς Μ. Ἀγγελίας·) *Φουρνέλλο* (χαίρω ποῦ ἔγινες καλά·) *Μαριέτταν Γ. Ζ.* (χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν· τί κάμνει ὁ ἀδελφός σου, ὁ παλαιός μου φίλος; δὲν θὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμον;) *Θεωρὸν τοῦ Παραδείσου* (εὐχαριστῶ πολὺ δι' ὅσα γράφεις·) *Τύλλον Ὀστίλλιον*, *Γοργόφτερην Ἐλπίδα* (ἔστειλα·) *Κυανῆν Πτέρυγα* (αἰνίγματα; τί λέγει ὁ Ὁδηγός;) *Χριστουγεννιάτικο Δένδρο* (ἔτσι, νὰ μοῦ γράψῃς·) *Θεόπτρον Ξανθοῦταν* ([Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν· εἰπὲ εἰς τὴν φίλην μας ὅτι τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλει εἶνε ἐλεύθερον, ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ γράψῃ περὶ αὐτοῦ ἡ ἰδία·) *Ροδόπην* ([Ε] ποῦ ἠρώτησε κάποτε μίαν φίλην της τί πρᾶγμα εἶνε βαρύτερον, μία ὀκᾶ σίδερο ἢ μία ὀκᾶ βαμβάκι; καὶ ἡ φίλη τῆς ἀπήντησε: τὸ σίδερο!!) *Ἀνῆβαν τὸν Καρχηδόνιον* (ἔστειλα·) *Ἅλιον Ἀριστείδην* (λοιπὸν νὰ μοῦ στέλλῃς συχνά·) *Βραχεῖαν Ἐπιστολήν* (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Ἱππότην τοῦ Βυζαντίου* (καὶ σὲ ἐπίσης· [Ε] διὰ τὴν ὡραίαν ἐπιστολήν·) *Ναυσικὰν* (ἔστειλα·) *Πεπόν τῆς Μπάκρα νας* (ἔστειλα· ἔχει καλῶς·) *Χρυσόπτερον Ἄγγελον* (ποῦ μοῦ διηγεῖται πῶς ἔγινε φίλος μου·) *Μέγαν Λιλιπούτην* (δὲν πειράζει, νὰ διαγωνίζεσαι μὲ τοὺς μικρούς·) *Ὀμφαλὸν τῆς Θράκης* (ἔλοι σὲ ἀνταπαντοῦν·) *Μιλτιάδην Α. Κωνσταντινίδην* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσπάθωμα·) *Μιράνταν* κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *12 Φεβρουαρίου*, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Αἱ λέξεις λοιπὸν 10, διὰ δὶ τοὺς συνθρομητάς μας λεπτὰ ὅμουν. Ἐλάχιστος ὅρος 10 λέξεις, δηλαδὴ καὶ ὀλιγώτερα τῶν 10 πληρώνονται ὡς νὰ ἦσαν 10 λέξεις]

Ἀνταλλάσσω εἰκονογραφημένα δελτάρια καὶ γραμματόσημα πανταχόθεν. — Ἀλέξανδρος Ν. Μαλλοῦχος, μαθητής, Δημητσάνα (Grece). (Ε—26)

Ἀνταλλάσσω ταχυδρ. δελτάρια πανταχόθεν. — Ἰωάννης Πραγιάννης, poste-restante, Λεβαδεία (Grèce). (Ε—27)

Παύω ἀνταλλαγὴν εὐχαριστῶν τοὺς φίλους. ὦ ἡ ἀνάμνησις ἐσαεὶ ἔσται μοι γλυκεῖα. — Σωτήριος Γ. Ταβουλάρης, Rodosto (Ε—28)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Ἀπριλίου

Ὁ χάρης τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποίου δίδει νὰ γράφωσι τὰς λύσεις των οἱ διαγωνιζόμενοι, πωλεῖται ἐν τῷ Γραφείῳ μας εἰς φακέλλους, ὧν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.

145. **Συλλαβόγριφος**

Γράμματα μόνον τρία
Ὁ λύτης ἂν ἑνώσῃ,
Χώραν εἰς τὴν Ἀσίαν
Μ' αὐτὰ θὰ φανερώσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζωφίρου Μεσαίωνος

146. **Μεταγραμματισμός.**

Ι νὰ βγάλῃς
Ο νὰ βάλῃς·
Ἰδοὺ εἰς ἐκ τῶν σοφῶν
Πῶς θὰ γίνῃ ἑρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Θαλασσίου Ἀφρου

147. **Ἀρχαῖον αἴνιγμα.**

Ἄλαλος ἀπόστολος
Ἄγραφον ἐπιστολὴν
Εἰς ἀθεμελίωτον πόλιν ἐκόμιζεν,
Οἱ δὲ πολῖται, ἰδόντες αὐτήν,
Ὑπερεχάρησαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πρίγκιπος Τζάλμα.

148. **Πυραμοειδές.**

+ Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν ἄνθος.
★ + ★ = Ὥρα τοῦ ἔτους.
★ ★ + ★ ★ = Ἄνθος τοῦ ἀγροῦ.
★ ★ + ★ ★ = Ἔπος.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Ἐπαρχία νήσου.
★ ★ ★ + ★ ★ ★ = Πόλις νήσου.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Πέρσης σατράπης.
★ ★ ★ ★ + ★ ★ ★ ★ = Ἀρχαῖος βασιλεύς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κρόαλης

149. **Φύρδην - μίγδην.**

Αἰδεπία θυνιρόπσα δορτυέσε σιλοή.

Ἐστάλη ὑπὸ Στυλιανοῦ Μ. Κωσταλίη.

150-153. **Ἀστεῖα παρεράματα.**

1. — Ὁ κηρὸς εἶνε μέρος τοῦ δώματος.
2. — Ἡ λέξις γεννᾷ κόρην.
3. — Τὸ μίγμα εἶνε κρᾶμα.
4. — Κλίνει φίλους ὁ θρόνος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πεπρωμένου.

154. **Μαγικὴ εἰκὼν ἄνευ εἰκόνος**

— Πᾶμε ἀπόψε στὸ θέατρο;
— Τί παίζουν;
— Μελόδραμα· μὰ δὲν θυμοῦμαι τὸν τίτλο του.
— Τουλάχιστον τίνος εἶνε, θυμᾶσαι;
— Ναί, μὰ δὲ στὸ λέγω . . . Αὐτὸ εὑρέ το μόνος σου!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Χειμωνάνθου.

155. **Ποικίλη Ἀκροστιχίς.**

Τὸ πρῶτον γράμμα τῆς πρώτης τῶν ζητουμένων λέξεων, τὸ δεύτερον τῆς δευτέρας, τὸ τρίτον τῆς τρίτης καὶ οὕτω καθεξῆς, σχηματίζουν ἀρχαῖον βασιλέα:

1, Ἀμφίδιον. 2. Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 3, Πτηνὸν κοινότατον. 4, Πρωτεύουσα εὐρωπαϊκή. 5, Κράτος τῆς Ἀφρικῆς. 6, Στενὸν ἱστορικόν. 7, Εἷς τῶν ἑπτὰ σοφῶν. 8, Στρατηγὸς σπαρτιάτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Λεβίου.

156. **Ἐλλιπεσύμφωνον.**

α-αυαα-α-αωοι-υαα-ειι-κα-ω-εω

Ἐστάλη ὑπὸ Σ. Τοουρέλη.

157. **Γρίφος**

$\frac{\text{μῶν}}{\text{Ι}}$ ΙΙ **ΝΕ**/τε· τιμάω - τιμῶ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀγκύρας τῆς Σωτηρίας

ΟΙ ΔΥΟ τόμοι τῶν «Διηγημάτων» Γρηγορίου Ξενοπουλου (Φαίδωνος) τιμῶνται φρ. 5 καὶ ταχυδρομικῶς φρ. 5,50. Ὁ δεύτερος τόμος μόνον τιμᾶται φρ. 3. (Ὁ πρῶτος, τοῦ ὁποίου ὀλίγιστα ἀντίτυπα ὑπάρχουν, δὲν πωλεῖται χωριστά.)

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου» 1905